

Un aspecte de la manifestació del 10 d'abril a la ciutat de València contra la guerra de l'Iraq. / JORDI BOLUDA

Els decrets que despleguen la LOCE discriminen el valencià

L'inicial despropòsit consistent a deixar el valencià —i el galleg i l'euskera— amb la meitat d'horari curricular que el castellà, malgrat les inicials protestes d'alguns governs autonòmics, serà esmenat pel Ministeri en una propera reunió de la Conferència d'Educació, tal i com s'ha compromés a fer aquesta setmana en una comunicació expressa que no compta, de moment, amb una redacció concreta. Esperem, igualment, que la voluntat de rectificar abaste també la resta de menyspreus a les altres llengües que no són el castellà.

PÀGINA 10

Paralització majoritària a les institucions i organismes dependents de la Generalitat

La Vaga General contra la guerra de l'Iraq va tindre un ampli seguiment

La Vaga General convocada per Intersindical Valenciana, UGT-PV i CGT-PV per al 10 d'abril va obtindre un gran suport per part de les treballadores i treballadors valencians, a pesar de les dificultats existents en alguns àmbits laborals per les amenaces del Govern i la patronal i pels intents d'obstrucció de les direccions d'altres sindicats. L'atur va tindre una incidència

El seguiment va ser del 95% a les universitats, del 75% als instituts de Secundària i del 65% als col·legis d'Infantil i Primària. L'activitat acadèmica va quedar suspesa en la quasi totalitat dels instituts i universitats per la vaga dels estudiants. A més a més, moltes famílies van arregar les seues filles i fills durant les dues

hores de la vaga, per donar suport a les mobilitzacions.

Durant la jornada de vaga es van realitzar concentracions a les entrades dels centres de treball i ajuntaments. Intersindical Valenciana va destacar l'absència d'incidents.

A València, una manifestació d'uns 15.000 membres de la

majoritària a la Generalitat, els ajuntaments, les diputacions, les empreses públiques, les institucions sanitàries i en la major part de les grans i mitjanes empreses. Va destacar el seguiment de pràcticament la totalitat del personal de les Corts Valencianes i de la pràctica totalitat de la plantilla de Ford. En la Generalitat Valenciana el seguiment va ser superior al 70%.

comunitat universitària va recórrer els carrers de la ciutat fins a la plaça de l'Ajuntament. Una altra manifestació de treballadors i treballadores de la Generalitat va concloure amb una cassolada. Per la vesprada es van celebrar manifestacions multitudinàries a les tres capitals.

El seguiment de la vaga eviden-

cia el rebuig absolut del món del treball a la guerra de l'Iraq, a la participació espanyola i a les repercussions econòmiques, socials i laborals que tindrà en l'economia valenciana.

EDITORIAL, PÀG. 2
"PARAULES CONTRA LA GUERRA", PÀG. 13

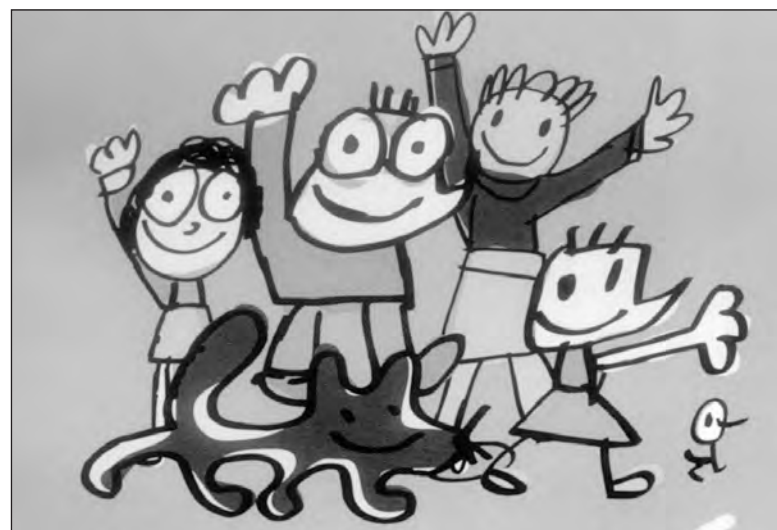
La negociació de les plantilles de Secundària entra en la recta final

Les negociacions reobertes amb la Conselleria d'Educació, gràcies a la pressió sindical, avancen a distints ritmes, segons els temes. La publicitat de les propostes de l'Administració està permetent, però, el seu estudi i la presentació d'alternatives. En alguns casos, han aparegut dificultats noves per arribar a acords, degudes al manteniment d'algunes posicions inicials per part de l'Administració. El Sindicat manté que el procés s'ha de contemplar com una negociació global.

PÀGINA 5

SUMARI

- 4 Carta dels STEs a la ministra per a una negociació immediata
- 7 Entrevista a les presidentes de les Juntes de Personal Docent
- 8 Especial eleccions: Programes electorals dels partits polítics
- 11 ²

Les Trobades de 2003 es dediquen al "Compromís pel valencià"

PÀGINA 11

L'all...

Per al Govern de la Generalitat, responsable de l'anunciada privatització de la Ràdio Televisió Valenciana després de castellanitzar-la, malmetre-la i usar-la partidàriament.

...i l'oli

Per a la Plataforma per uns mitjans públics al servei de la ciutadania i la democràcia i per als professionals de la informació que es juguen el seu lloc de treball, i fins i tot, la vida pel dret a la informació de tots els ciutadans.

Per què calia fer la vaga contra la guerra

El 10 d'abril, el nostre Sindicat va convocar la Vaga General. La Intersindical Valenciana considera que el món laboral havia de contribuir a la magnífica mobilització popular que s'oposa a la guerra de l'Iraq. Els sindicats sabem quin és el nostre paper quan una societat rebutja una guerra il·legal, il·legítima i immoral.

La decisió d'envair l'Iraq executada pels governs nordamericà i britànic, amb el suport incondicional del Govern espanyol, ha causat, entre militars i civils, milers de morts, ferits i desplaçats, y ha empitjorat les condicions de vida del poble iraquí i el sofriment per la manca d'aliments, d'aigua potable, medicines, per l'absència de pau. A la dictadura de Saddam Hussein s'ha superposat un criminal bombardeig indiscriminat amb el seu estel de víctimes, d'horror i de misèria. Res de tot açò és acceptable. En les consciències dels qui ens oposem a aquesta guerra no hi ha lloc per als danys colaterals ni per al mal menor. Amb el seu suport a la invasió, el Govern espanyol mostra la seua cara més descarnada, la radicalitat de la seua violència, l'interès material més barroer, el discurs "pacifista" i "humanista" més cínic, com ha denunciat la coordinadora d'ONGs.

Els sindicats ens devem als interessos dels treballadors i de les treballadores, un interès que defensem des de la solidaritat. Teniem motius de sobra per articular una protesta com la vaga només que considerant els estralls de la guerra. Que per imperatiu legal calga afegir per a la seua legalització que la guerra comportarà, a més, pèrdua d'activitat econòmica, rescisió de contractes de producció i, consegüentment, més precarietat laboral o pèrdua de llocs de treball, només és una altra veritat que no amaga els motius de fons: el mateix que té tota la gent que ix al carrer dia rere dia.

Els treballadors i les treballadores de l'ensenyament, les administracions públiques, la sanitat, del metall, del tèxtil, del calcer i de tots els sectors productius en general, s'han sumat amb la Vaga General al rebuig d'una guerra que, en tot cas, ha de ser l'última que un govern que depèn dels vots democràtics de la població pot declarar en contra de la voluntat d'eixa mateixa població.

All-i-oli
QUADERNS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

ÈPOCA IV - N.º 171. Abril 2003

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ, INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV)

Director: VICENT ESTEVE

Consell de Redacció: JOAN BLANCO, JORDI BOLUDA, VICENT MAURI, RAFA MIRALLES

Cap de Redacció: RAFA MIRALLES

Redacció: ADEL FRANCÉS, JAUME LLOPIS, J. LL. GONZÁLEZ MESEGUER, PACO NAVARRO, JULIÀ V. REY, PACO TORTOSA

Disseny i diagramació:

JORDI BOLUDA, RAFA MIRALLES

Fotografies: XELO GARCÍA, MANOLO CABANILLAS, JORDI BOLUDA, MANOLO GARCÍA

Revisió lingüística: JOSÉ OROZCO

ALLIOLI no assumeix necessàriament els criteris i opinions continguts en els treballs dels seus col·laboradors.

Administració, Redacció i Publicitat: Juan de Mena, 14, baix. 46008 València. Tel. 963919147. Fax: 963924334
correu-e: allioli.stepv@intersindical.org
http://www.intersindical.org/stepv

Imprimeix: Bronte Graf, S. L.
Cellerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017
Tiratge: 13.000 exemplars
ISSN 1576-0197
Dipòsit Legal: V-1.454-1981
Franqueig Concertat 46/075

Alacant: Glorieta P. Vicente Mógica, 5-12. 03005. Tel. 965985165
Alcoi: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804. Tel. 965523151
Alzira: Avda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600. Tel. 962400221
Elx: Maximilià Thous, 121-b. 03201. Tel. 966225616
Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003. Tel. 964269094
Gandía: Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700. Tel.-Fax: 962950754
València: Juan de Mena, 18. 46008. Tel. 963919147
Vinaròs: Avinguda Llibertat, 4 - 5é. 12500. Tel. 964407265
Xàtiva: Portal del Lleó, 8, 2º. 46800. Tel. 962283067

TOTES I TOTS

Per la pau en som més

Xelo García Murillo

Am amb motiu dels treballs del Dia de la Dona, a la classe de sisè havien parlat dels símbols femení i masculí i un equip es va comprometre a fer un treball d'investigació sobre el seu origen. Entre les tasques previstes incloïen una enquesta escolar i familiar per a esbrinar els seus significats.

El dia de l'exposició a l'aula, la majoria de persones no havien aportat moltes dades sobre l'origen dels símbols, però en eixir termes com "espasa de Mart", "Déu guerrier" o "espill de Venus" aparegueren els comentaris, les brometes i l'escarot total. Les xiques parlaven de violència i culpaven el símbol que representa els homes de l'agressivitat i de molts d'ells. Per contra, els xiquets, els joves i els mateixos majors es referien a la coqueteria de les xiques amb els seus espillats.

Adela, la mestra, els va recordar que fa uns dies el grup s'havia declarat antibel·licista, absolutament contrari a l'atac contra el poble iraquí i contrari també a la posició del Govern espanyol. Li va costar convèncer-los que tan importants són les posicions personals com les globals i que si una persona és pacifista i acostuma a resoldre els conflictes sense violència, ho farà així en tots els

àmbits, perquè forma part de la seua filosofia de vida.

Altres xiquets i xiquetes més tranquil·les, que encara no s'havien expressat, començaren a fer valora-

XELO GARCÍA

cions distintes i s'encetà un diàleg. Parlaren de l'assignació de determinats rols a homes i dones, dels exèrcits, els soldats i les soldades, de com eren abans les guerres, els cavalls, les espases i els míssils actuals.

Reconduït el diàleg, la mestra va fer les seues aportacions, explicà quina classe d'Història s'ha estudiat sempre, per què hi ha tanta proliferació de reis, guerrers, batalles i invasions, com si la vida al llarg dels segles s'haguera reduït a això: ¿Què feia qui no matava, qui no envaïa...? ¿On eren i què feien les dones?

Elles estimaven la vida i feien molt per omplir-la se sentit, però mai no eixien als llibres d'Història.

A la mestra no li va sorprendre, doncs, que Aznar ("líder de la República Espanyola", segons alguns nord-americans) vulga ara fer també una determinada història i eixir als llibres en companyia del més gran guerrier del món. Al fil d'açò, no estaria gens malament que fóra la societat espanyola, que s'ha manifestat contrària a la guerra, la que esquera representada als llibres.

Adela intentava transmetre al seu alumnat la importància que les dones no abandonen els valors que ens engrandeixen. Hem d'estar sempre per la

vida, a casa, a l'escola, a la societat, al món. La legítima aspiració igualitària no ens ha de dur a assumir determinats rols associats a la masculinitat, perquè ni som violentes ni demanem formar part dels exèrcits. La guerra mai s'ha produït en clau femenina, malgrat el gènere de l'article que acompanya el substantiu, i no hem de canviar res en aquest sentit (per sort també hi ha molts homes que no volen assumir el rol que sempre se'ls hi ha assignat). Tots i totes plegats, en som molts més a favor de la pau.

Lenguas extranjeras y educación para el siglo XXI

Adela Gato*

El papel de las lenguas extranjeras en el sistema educativo español es todavía un tema pendiente para nuestros gobernantes. Las rápidas transformaciones en la comunicación y en la transmisión de la información y la incorporación progresiva del inglés a las transacciones comerciales internacionales, auspiciado por Estados Unidos, han supuesto que esta lengua, que hace treinta años era minoritaria en la enseñanza, sea hoy una herramienta imprescindible de comunicación y un requisito para la inserción laboral. Por ello, dentro del sistema educativo español, al ofertarse una única lengua extranjera obligatoria, la presencia de una lengua como el francés, conocida por muchas generaciones de españoles, ha pasado a tener un papel minoritario y en muchos casos testimonial. Por no hablar de la presencia casi irrelevante del alemán y el italiano.

Ahora bien, ¿está preparando adecuadamente nuestro sistema educativo a las futuras generaciones de ciudadanos españoles? Estamos comenzando el siglo XXI y el conocimiento de otras lenguas extranjeras, sobre todo de lenguas de ámbito europeo, es imprescindible para un futuro que ya es presente, tanto a nivel personal, porque las comunicaciones transnacionales tienen un peso fundamental, como en el mundo de los estudios y del trabajo, en los que la movilidad es un factor de primer orden.

La importancia del aprendizaje de al menos dos lenguas extranjeras, además de una o dos lenguas maternas, ha sido reconocida por el Consejo de Europa, que plantea a todos los esta-

dos miembros esta recomendación, suscrita por el Gobierno español.

Cada vez son más numerosos los padres y madres concienciados de la importancia del aprendizaje de otras lenguas desde la infancia, porque lo que está en juego es el futuro de sus hijos. Paradójicamente, esta preocupación no la tienen aparentemente nuestros gobernantes, a pesar de que lo desmientan con sus declaraciones en los medios y en los foros internacionales. Ejemplo de ello es el borrador de plantillas presentado por la Conselleria de Educación el pasado mes de enero, en el que el francés como primer idioma desaparecería como tal de muchos centros, obligando a los alumnos que

"La importancia del aprendizaje de al menos dos lenguas extranjeras, además de una o dos lenguas maternas, ha sido reconocida por el Consejo de Europa."

quisieran cursar esta lengua, la mayoría menores de edad, a desplazarse a otros centros diferentes de aquellos a los que estaban adscritos, precisamente por la proximidad a su domicilio.

La educación no es sólo un problema de presupuestos, es un servicio público, tiene que asumir los retos del mundo que nos ha tocado vivir y adaptarse a ellos.

En la situación actual, aun suponiendo

que el francés como primer idioma se siga ofertando en todos los centros (en muchos ha desaparecido después de la circular de julio de 2002, aunque fuera rectificada posteriormente), la oferta de segundo idioma, en competencia con otras optativas, no llega más que al 5% o al 10% del alumnado.

Los textos que conocemos de la LOCE, aunque posibilitan que las administraciones educativas incorporen el estudio de una lengua extranjera en la enseñanza Infantil y Primaria, no plantean un desarrollo coherente de estas enseñanzas, la continuidad en los aprendizajes, el cambio de idioma y la ampliación de la oferta. No garantizan que nuestros estudiantes homologueen sus conocimientos con los de los de la mayoría de países europeos y los sitúa de facto en inferioridad de condiciones en un mundo cada vez más competitivo.

La Asociación de Profesores de Francés de Valencia está llevando a cabo ante diversas instancias una serie de iniciativas para promover la enseñanza de al menos dos lenguas extranjeras obligatorias y la diversidad de la oferta de estas enseñanzas en todos los niveles educativos. Las agrupaciones sindicales han recogido nuestras reivindicaciones y recientemente, en sus declaraciones a la prensa M.Olivier Schrameck, embajador de Francia, las ha respaldado. Esperemos que todo ello contribuya a que nos incorporemos a la Unión Europea con una enseñanza de calidad.

Portavoz de la Asociación de Profesorado de Francés

Hem llegit

Totes les guerres són injustes

Com podem els mestres i les mestres explicar i treballar la pau si a la televisió les criatures senten a parlar de guerra preventiva al que més mana? Com volen que introduïm els valors humans del respecte als altres si disposen d'una màquina de guerra implacable, amb cent cinquanta mil soldats i multitud de màquines de matar, i que tenen el suport del Govern de l'Estat?

Malgrat tot, com deia un mestre d'una famosa pel·lícula després de la visita agra de l'inspector de torn: "Nosaltres no treballem per a aquesta gent". L'educació ha de defensar la pau sempre davant de tot, i les persones que treballem a l'educació tenim la important funció de propagar aquests valors de pau i de comprensió, perquè altres coses les criatures les poden aprendre fora. Ara veiem que ens queda l'escola. Treballem el futur.

Totes les guerres són injustes, Ed. Guix, 293, març 2003.

La TV en tiempos de guerra

Nuestros telediaris se han convertido en efecto en auténticos "magazines", programas contenedores en donde todo cabe, especialmente si es ajeno a la información relevante en el orden social y dispone de imágenes vistosas (...). Las técnicas de manipulación, siempre presentes bajo los mandatos centristas y socialistas en el reparto de tiempos y escandalosas en algunas memorables ocasiones como censura y partidismo puntuales, han alcanzado bajo los mandatos del PP un grado de sistematización y virtuosismo que las transforman en elementos intrínsecos del formato, operando sin duda contra la propia captación de audiencia, que ha castigado en los últimos meses tanto a los telediaris de TVE-1 como a los de Antena 3.

E. Bustamante, en Le Monde Diplomatique 90, abril 2003.

A P E U D ' A U L A

Educació i medi ambient

Carme Miquel

Als corredors de la meua escola hi ha contenidors de colors diferents per abocar-hi separadament els quotidians residus: per al paper i el cartró un, per al plàstic (juntament amb els brics i el paper d'alumini) un altre, per a les piles un tercer. Per les parets hi ha penjats eslògans amb allò de les "tres R"; reduir, reutilitzar, reciclar.

Però a la sala de professors s'ammuntuen els fulls inútils de propaganda diversa que ens hi arriba i els exemplars de diaris que, comprats amb els diners de tots, la Generalitat Valenciana envia a les escoles per premiar o castigar adhesions informatives. Són muntions de paper que augmenten dia a dia i afegeixen més residus als molts ja existents. Com augmenten els dels plàstics que al pati, els

dies de vent redolen i volen i s'enganxen als arbusts com banderoles derrotades o com marcides flors devastades.

En algunes classes han realitzat treballs sobre l'aigua que conclouen amb una consigna bàsica: estalviar. Però les aixetes dels lavabos i les cisternes dels wàters no solen tancar bé i la de la font del pati de vegades s'enganxa i l'aigua raja sense parar, formant-hi bassalets on beuen els ocells. Fins que passats uns dies -poden ser-ne més de quinze- l'apanyaran.

En algunes aules hi ha murals que tracten sobre les despeses en energia, recomanacions per al seu ús correcte i informació sobre energies renovables. Però en diversos espais de l'escola, els llums han d'estar encesos tot el dia perquè hi ha foscor. La calefacció escapa a l'exterior per les portes i finestres, car ninguna no ajusta bé, i a les aules prefabricades que tenim, l'aire condicionat ha d'estar funcionant gairebé tot l'any, ara fred, ara calent, un darrere de l'altre sense gairebé deixar passar lap-

sus de temps perquè, ja ho sabem, el material de què estan construïdes aquestes aules, entre altres coses és tèrmicament inaguantable.

Dins i fora de l'escola, el malbaratament de recursos és la tònica general i les continuades agressions mediambientals, a petita o gran escala, formen part de la quotidianitat més immediata.

Podem fer així educació mediambiental a les escoles? Podem promoure hàbits de respecte al medi ambient? Però lluitar contracorrent sembla ser la tasca bàsica que ens toca desenvolupar als ensenyants d'aquests moments. Perquè malgrat les contradiccions, les inèrcies i la hipocresia dels qui manen, malgrat els interessos dominants, nosaltres no renunciem a fer de l'escola un projecte de vida. No renunciem a ensenyar coses tan bàsiques com que la terra ha de ser verda i que en el món ha d'haver justícia i pau. I aquesta és la prioritat. La resta: els currículums, els coneixements, els llibres, hauran d'estar-hi supeditats.

J. B.

Professors cristians contra la guerra

Voro Signes

Els sotassignants d'aquest manifest, membres del claustre del col·legi Escoles Pies de València, volem constatar les consideracions següents pel que fa a la guerra dels Estats Units i d'altres països, com Espanya, contra l'Iraq.

Després de mantenir un doble joc durant llargs mesos, que consistia en enviar inspectors de l'ONU i alhora de militars i material bèl·lic, i després de la dècada d'embarcament patida per la població civil fonamentalment, creiem que aquesta decisió va contra el respecte als drets humans, al dret internacional i al Tribunal Penal Internacional.

Per tot això, nosaltres, educadors que considerem la pau i la solidaritat fonamentals en el nostre quefer diari, manifestem l'oposició a la decisió dels EUA i al suport del Govern espanyol, i li exigim que s'opose a

l'atac a l'Iraq en el Consell de Seguretat de l'ONU.

Demanem al mateix Govern que no done suport a aquesta guerra i que el representant d'Espanya en el Consell de Seguretat de les Nacions Unides avale aquesta intervenció, la qual cosa no pressuposa una adhesió a Saddam Hussein. Demanem, a més, un debat en el Parlament on s'escolte l'opinió del poble. Com a membres d'un col·lectiu cristià i educador, manifestem igualment la nostra oposició al militarisme, a la destrucció massiva, a la supèrbia i a l'ambició econòmica, al sofriment i a l'odi, vinga d'on vingui. I pensem que la solució als conflictes passa sempre pel diàleg, la solidaritat i la justícia social amb els altres pobles.

Signen també l'article 39 membres del claustre de professors del col·legi Escoles Pies de València.

T E A T R E S D E L ' E S C O L A

"E puor si muove"

Jaume Martínez Bonafé

A pesar de la barbàrie idiotitzadora de l'imperi, queda encara una química entre la raó i els sentiments que ens fa estar vius. És esperançador escriure açò en un matí en que m'he despertat amb la notícia anunciada que l'emperador Bush ha començat la massacre del poble iraquí. *El Gran Hermano*, amb l'enorme poder mediàtic, injecta cada dia per la via intravenosa del sofà del saló la ideologia neoliberal que ens transforma de subjectes actius en consumidors passius de la mort de la història. Espectadors cecs, mirem per a no veure. I un dia guanya el València CF a l'Arsenal i a l'altre plouen bombes al cel iraquí. El capitalisme espectacular té per a tots.

Però a un poble menut una xiqueta de deu anys s'alça del llit i agafa el telèfon i crida a Estela i a Martina i a Miquel, i es reparteixen la llista de la classe i convoquen per a la vesprada a la plaça de l'ajuntament. I queden per fer unes pancartes i pensen quines altres coses poden fer encara. Tenen ràbia, i pena, però no han perdut el somriure i la infantil innocència amb què navegar cap a una vida més justa per tothom. I una mare d'una AMPA crida a la mare de l'AMPA de l'altra escola, i a la directora, i a les veïnes amigues, i ens trobem per protestar a la porta d'un Mercadona, coincidint amb centenars de ciutadans i ciutadanes indignats amb els que han fet de la política una patrunya miserable per a emmascarar les ànsies imperials de poder militar, de poder econòmic, de poder ideològic. L'hegemonia del terror. I Julio Rogero acaba de telefonar des de Getafe demanant més exemplars del material didàctic que va fer el Moviment de Renovació Pedagògica con-

tra el militarisme i contra les bases de l'OTAN a Bètera. Quedem en impulsar una xarxa per intercanviar totes les propostes didàctiques renovadores que puguem conèixer sobre la guerra. Són les nostres eines, les nostres "armes": materials per educar en la pau, la solidaritat i la llibertat. Em direu que avui, amb les sirenes d'alarma sonant a Bagdad per la pluja dels míssils nord-americans i britànics, no estem per a paraules d'amor. No us recordaré aquell poema de Brecht: cada avió que llança les bombes està pilotat per una persona. Aquest és el nostre treball, aquesta és la batalla que hem d'intensificar.

Per això deixeu-me que en un dia com avui crega en el miracle de l'escola. He vist al poble on visc que l'escola ha servit per a dinamitzar i vertebrar la societat civil. Els xiquets, les xiquetes, les pares i les mares han trencat les fronteres institucionals de l'escola per a fer-se societat civil, ciutadans i ciutadanes al carrer, cridant amb la veu clara de qui vol participar de la vida i no deixar que li la contenen -o que li la furten-. Alguns pensareu que davant l'increment suïcida d'una forma de bogeria despòtica que intenta destrossar la raó edificada segle a segle l'escola té poc a fer. No hi estic d'acord. Però hem de trencar moltes barreres. Pensar globalment i ajudar a la comprensió global i complexa dels problemes: si us fixeu el poder sempre parcel·la i simplifica. Evitar la fragmentació i el corporativisme: no som mestres separats dels ciutadans, som mestres-ciutadans. L'escola no pot pensar "separada" o aïllada de la resta de les institucions que produeixen la subjevitat. Les coses que val la pena canviar, els projectes pels que cal lluitar no poden ser mai una paraeta particular que mira la realitat pel forat d'un caleidoscopi espatllat. En un dia en què l'emperador Bush anuncia el començament de la massacre amb el nom d'"Operació Llibertat" és més necessari que mai recobrar la confiança en el paper crític i emancipatori de l'educació i analitzar en les pràctiques de les persones i de les organitzacions què ens apropa i què ens allunya de eixa possibilitat educativa.

La Administración lleva desde diciembre sin convocar a los representantes del profesorado

Los sindicatos exigen una negociación inmediata con la ministra de Educación

Reunidas las Organizaciones Sindicales más representativas del Profesorado de la Enseñanza pública, FE CCOO, STEs, ANPE, FETE UGT y CSI CSIF, han acordado lo siguiente:

1.- Denunciar públicamente el abandono del Ministerio de Educación, Cultura y Deporte de sus obligaciones de negociación con los representantes legítimos del profesorado hasta el día de la fecha en todo lo referente al desarrollo de la Ley de Calidad. Todas las organizaciones han remitido a la señora ministra petición escrita instando a la convocatoria de la Mesa Sectorial de Negociación, sin resultado alguno.

2.- Solicitamos del Minis-

terio un cambio de actitud y la convocatoria urgente de la Mesa de Negociación para establecer un calendario en el que se aborden todos los temas pendientes, priorizando el desarrollo de aquellos de la LOCE que afectan a las condiciones de trabajo del profesorado.

3.- Rechazamos la forma en la que han sido presentados al conjunto de la sociedad los primeros proyectos de Reales Decretos de desarrollo de la Ley. De igual manera, denunciamos que su elaboración se haya realizado de espaldas al profesorado.

4.- Censuramos la parálisis ministerial en los aspectos participativos, ya que no ha convocado Mesa Sectorial

desde el pasado mes de septiembre. Así mismo, sorprende que tras las Elecciones Sindicales de diciembre y con la entrada en vigor de la nueva ley la Administración haya seguido sin convocar al máximo órgano de representación del profesorado.

Por último, las organizaciones sindicales firmantes manifestamos nuestra voluntad negociadora de todos aquellos asuntos que afectan tanto a las condiciones laborales del profesorado como a la ordenación del sistema educativo.

Madrid, 26 de febrero de 2003

FE CCOO STEs ANPE
FETE - UGT CSI-CSIF

Carta abierta de los STEs a la ministra de Educación

Augusto Serrano

Hace un año que no convoca Vd. a la representación legal del profesorado a la Mesa Sectorial del MEC, por lo que nos gustaría conocer su concepto de "democracia", pues Vd. ha demostrado que no respeta las leyes y que manipula a la opinión pública cuando habla de "negociación con la comunidad educativa", utilizando todos los medios de comunicación que por su cargo de ministra se ponen a su disposición.

Durante la tramitación de la Ley Orgánica de Calidad de la Educación (LOCE), Vd. demostró tener un peculiar concepto de lo que es democracia y obvió la necesaria convocatoria de la Mesa Sectorial de Educación, en la que deberían haberse tratado todos los aspectos de dicha ley que hacen referencia al profesorado y que son muchos. A la vez que se saltaba la ley a la torera, Vd. pregonaba a los cuatro vientos que negociaba con la comunidad educativa diversos aspectos referidos a la LOCE. Y era "verdad", dicho entre comillas, Vd. negociaba con sus "40 organizaciones afines" e incumplía la ley al no reunir a la Mesa Sectorial, donde sabía que iba a recoger el rechazo mayoritario de la representación del profesorado; tengo que señalarle que el apoyo a su ley por estas organizaciones no fue productivo para ellas, pues han disminuido considerablemente su representación las que la tenían y las que optaban a ella se han quedado sin conseguirla, aunque algunas han aumentado las subvenciones que reciben del MEC.

Aunque sus manipulaciones y mentiras no le dieron resultado, consiguió Vd. ser la ministra más impopular del Gobierno y parece que quiere seguir por los mismos derroteros. Hace unos días anunció Vd. los proyectos de decretos por los que se desarrolla la LOCE, tanto su calendario como los decretos curriculares de Preescolar (¡qué feo término para nombrar una etapa educativa!), Ed. Infantil, Ed. Primaria, Ed. Secundaria Obligatoria y Bachilleratos. Estos

proyectos, por su contenido y por lo que implica su posible puesta en práctica, afectan directamente al profesorado en su trabajo diario y a las plantillas de los centros en su composición, y Vd. no se ha dignado a convocar la Mesa Sectorial del MEC; Vd. vuelve a saltarse la ley sin el más mínimo rubor.

Lo mismo podemos decir de la regulación de las oposiciones para el acceso a la docencia. Desde su ministerio se está lanzando la idea de que se van a cambiar los temarios de la parte A y de la B sobre los que versarán los exámenes..., y Vd. no convoca la Mesa Sectorial y crea inseguridad jurídica a miles y miles de personas.

Tampoco ha convocado esta Mesa para tratar temas que podríamos llamar "menores", por afectar a una pequeña parte del profesorado, pero que tienen gran importancia para cada uno de los programas a los que afectan. Me refiero a las convocatorias de plazas para Educación en el Exterior, a la de plazas itinerantes para circos...

No es legal ni democrático que Vd. hable con las organizaciones que le dicen "amén" a todo, no es legal ni democrático creerse que se está en posesión de la verdad y que las organizaciones representativas del profesorado son un mal menor al que no hay que hacer ni caso; esto es prepotencia.

La Confederación de STEs, con la legitimidad democrática que le dan las decenas de miles de votos conseguidos en las pasadas elecciones sindicales en la enseñanza y haber aumentado su representación, le exige que convoque inmediatamente la Mesa Sectorial en la que están los legítimos representantes del profesorado y que paralice la publicación de cualquier decreto o norma que afecte a las condiciones de trabajo del mismo mientras no se negocie en dicha Mesa.

Por el Secretariado de la Confederación de STEs

MANOLO GARCIA

Dos millones de treballadors moren a l'any en accidents de treball

La Federació d'STPV denuncia els incompliments de la Generalitat en el Dia Internacional de la Salut Laboral

ALLIOLI

Com cada any, seguint la convocatòria a tots els sindicats, treballadors i treballadores del món de la CIOSL (Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures), la Federació de Sindicats de Treballadors del País Valencià (STPV) - Intersindical Valenciana fa una crida a tots els treballadors i treballadores valencians a celebrar el 28 d'abril el Dia Internacional de la Salut en el Treball, a denunciar les deficiències en les condicions de treball i a recordar els milions de víctimes anuals d'accidents i malalties ocasionats pel treball. Aquesta invitació no és cap formalitat, encara que fins i tot està reflectida al BOE: per a divulgar la cultura de la prevenció, es va fixar el 28 d'abril com a Dia de la Seguretat i Salut al Treball (Ordre de 30 de març de 1999).

Any rere any cal insistir en la denúncia sobre les condicions en què treballem, sobretot mentre les dades ens mostren les descabellades xifres d'accidents laborals i de malalties professionals. Segons dades de l'Organització Internacional del Treball de 2002, dos milions de persones treballadores moren en tot el món anualment per accidents laborals. Cada dia en moren 5.479 i per cadascuna d'elles hi ha, aproximadament, 1.000 accidents de treball. En 2002, a l'Estat espanyol s'hi van produir 948.896 accidents de treball amb baixa laboral, a més de 883.042 sense baixa. Al País Valencià, encara que s'ha experimentat una reducció del 6,8% d'accidents respecte a 2001, es constata un increment en les mateixes proporcions dels mortals. D'altra banda, les elevades taxes, que impliquen un total de 106.786 accidents amb baixa, ens situen en la més ruda realitat.

Però aquestes dades són només la punta d'un iceberg. Efectivament, hi ha sectors laborals, com el sanitari, el de l'Administració pública o el de l'ensenyament, i molts altres, on els danys per a la salut no es comptabilitzen per morts, no es deriven dels riscos laborals més espectaculars que són notícia de primera en les estadístiques

de sinistralitat. En aquests sectors, les malalties generades pel treball es desenvolupen de manera lenta i larvada, i en la immensa majoria són tractades com si es tractara de malalties comunes.

Al País Valencià, la prevenció s'està introduint millor a les grans empreses i més lentament a les pimes, amb una excepció incomprensible i injustificable com és la pròpia Generalitat. Els milers de treballadors i treballadores al servei de l'Administració valenciana no són suficients per a que la Generalitat atenga els problemes de salut laboral com una prioritat en els sectors esmentats. A tall d'exemple, la Conselleria d'Educació, amb unes 45.000 persones treballadores, encara no té constituïts els Serveis de Prevenció. La Direcció Territorial d'Educació de València ha estat denunciada a la Inspecció de Treball per les organitzacions sindicals del Comitè de Seguretat i Salut Laboral Docent davant la presunció de no haver col·laborat en el compliment preceptiu del Reglament intern. La Federació d'STPV-Iv no serà condescendent i adoptarà les mesures necessàries per evitar les morts, els accidents i totes les malalties laborals que estem patint.

El Sindicat recorda el compromís assumit pel conseller Manuel Tarancón en el document que va desbloquejar la negociació

La negociació de les plantilles de Secundària arriba ara al seu punt culminant

La pressió sindical ha reobert les negociacions amb l'Administració després que el conseller accedira a desbloquejar la paràlisi anterior. El procés negociador, que abasta un ventall ampli de qüestions, progressa amb diferents graus d'intensitat segons els temes. La reobertura de les negociacions i la publicitat als documents de l'Administració han donat a la negociació la transparència necessària que permet que els treballadors i els sindicats plantegen alternatives a les propostes de Conselleria. Però és precisament quan les propostes es tradueixen en documents quan comencen les dificultats per arribar a acords. L'Administració, que ha acceptat algunes de les iniciatives dels sindicats, encara manté, però, determinades posicions de fons que semblaven superades amb la signatura del docu-

XELO GARCIA

ment del conseller Tarancón que va reobrir la negociació.

Amb tot, l'STEPV-Iv manté la seua posició inicial i considera que el procés s'ha de contemplar com una negociació global. En aquest sentit, el Sindicat insistirà en la negociació i buscarà l'acord, però no donarà el vistiplau parcial a cap document sense una avaluació global del procés, una valoració que forçosament s'ha de referir al compliment del document signat pel conseller en tots els seus apartats. És obvi que una eventual manca de compromís per part l'Administració en aquest aspecte comportaria automàticament amb l'oposició del Sindicat.

Els textos adjunts resumeixen l'estat actual en què es troben els documents en procés de discussió. La documentació completa es troba a disposició de les

Document 1

"Determinación del perfil funcional de escolarización a efectos de asignación de plantilla docente estable: número de unidades".

Ha passat per la Mesa, i l'Administració entén que el document ja és definitiu. No obstant això, el Sindicat va manifestar a l'Administració que no ho donava per tancat fins negociar tots els temes. Les principals incorporacions al document són: els perfils dels centres tindran una vida no inferior a cinc anys; tots els centres ofertaran les modalitats d'Humanitats i Ciències Socials, i Ciències de la Naturalesa i de la Salut; els perfils de Batxillerat han de contemplar la incorporació de l'alumnat dels centres privats; les hores dels Programes de Diversificació Curricular s'han de contemplar com a hores estables del centre.

Document 2 relocat

"Criterios para la atribución anual de unidades/grupos en Institutos y Secciones. Previsión de unidades en cada centro. Consideraciones, pautas y referencias".

En fase de negociació. Tot i que pot semblar un document difícil d'entendre, només estableix les ràtios d'alumnat per conformar grups d'ESO, Batxillerat, Batxillerats Mixts, modalitats de Batxillerat, Programes d'Ensenyament en Valencià, etc. Pel que fa a les ràtios, el Sindicat proposa que siguin de 24 alumnes en les unitats d'ESO i de 30 en Batxillerats, mentre que les xifres de Conselleria les situen en 30 i 35, respectivament. L'Administració, que ha acceptat les altres esmenes, no accepta cap reducció de les ràtios.

Finalment, han aparegut dos punts de desencontre. D'una banda, la continuïtat dels Programes d'Ensenyament en Valencià (PEV) als Batxillerats, en la qual el Sindicat proposa canvis en el document de l'Administració per a assegurar la continuïtat d'aquests programes. D'altra banda, pel que fa a l'alumnat amb necessitats educatives especials (NEE), l'Administració només vol aplicar les reduccions de ràtios establertes a l'alumnat amb NEE permanents. El Sindicat planteja que les reduccions de ràtios s'han d'aplicar en

tots els casos on hi haja alumnat amb aquestes necessitats, siguen o no de caràcter permanent.

Pel que fa a les ràtios, l'Administració assegura que disposa d'una proposta general, però no està disposada a presentar-la si no es manifesta l'acord amb el document. L'STEPV-Iv ha demanat tindre accés a la proposta per a valorar conjuntament el text -i tota la documentació dels diferents apartats- en finalitzar el procés de negociació.

Els textos amb les esmenes de l'STEPV-Iv es poden consultar a la web sindical.

Document 3

Criteris dels Cicles Formatius.

Encara no s'ha negociat, però tots els sindicats han signat un document per donar-li forma d'acord als criteris establerts en el curs 2001/02. A mitjans d'abril té prevista la seua discussió a la Mesa.

Document 4

Perfils Estructurals escolarització xarxa final (III/02)/ Perfil funcional escolarització ESO-BAT. (XI/02).

Pendent de negociar, el resultat depèn dels documents 1 i 2, els quals estableixen els perfils de centres per a la futura adscripció de professorat de Secundària. És un document molt important, perquè l'adscripció dependrà, sobretot, del nombre total d'unitats assignades a cada centre i, per tant, cal que tota l'afiliació facilite la màxima informació del propi centre per a negociar amb les màximes garanties

Document 5

Criteris per a l'elaboració de plantilles per a l'adscripció i reubicació del professorat.

El document ha passat per la Mesa, i la conclusió principal és que s'ha de refer per complet. L'STEPV-Iv ha demanat a l'Administració que el text contemple unes instruccions molt clares sobre com s'ha de conformar la plantilla estable dels centres. El Sindicat estima que el document cal que incorpore les dades

següents:

- Nombre total d'hores de l'Acord de Plantilles de Secundària, amb les revisions obligades per les últimes modificacions curriculars.

- Nombre total d'hores del document de Criteris de Plantilles d'FP.

- Nombre total d'hores que es contemplen a les instruccions d'inici de curs i que es puguen assignar com a estables (càrrecs directius, coordinacions, manteniment d'aules, etc.).

- Instruccions i assignacions horàries dels Batxillerats Mixts.

- Pervivència, estabilitat i revisió de les plantilles.

- Situacions excepcionals.

En la discussió d'alguns capítols del document han aparegut importants discrepàncies:

- Assignació o no dels distints programes dels centres: PDC, PGS, PDCG i Compensació Educativa. L'Administració no vol assignar aquests programes al professorat del centre, a no ser que siga necessari per no desplaçar docents. L'STEPV-Iv planteja que el professorat que ve impartint-los, pugui agafar-los, si vol, per conformar plantilla estable.

- Professorat de Francés. L'Administració ha rectificat els seus plantejaments inicials i no manté el redactat de les instruccions d'inici de curs. La proposta actual és: a) Francés com a optativa. Tots els centres a partir de 12 unitats tindran Francés d'oferta obligatòria i en els centres menors de 12 unitats s'atendrà la demanda. b) Francés primer idioma. El volen mantenir amb les hores de desdoblament de llengua estrangera quan hi haja grups menuts. Si els grups foren nombrosos, el mantindran com a hores de comuns.

- Professorat d'Informàtica. S'estan revisant les distribucions d'hores d'optativitat per a assegurar que tots els centres que tinguen ESO+Batxillerat tinguen com a mínim un/a professor/a d'Informàtica de plantilla.

- Professorat d'Economia. Les graelles presentades per

Conselleria tenien un error: no contemplaven les hores d'Economia de 2n de Batxillerat. S'assignaran a tots els centres.

- El Sindicat ha fet altres propostes per tal que les distribucions horàries de: desdoblaments, optativitat, alternatives, reforços, optatives de modalitat, etc., tinguen una distribució més lògica i equitativa, tot i que són propostes de modificació poc importants i que cal tenir en compte la realitat dels centres. Per tant, caldrà treballar-ho centre a centre.

Document 6

Ordre d'1 de juliol

El document ha passat per la Mesa i l'Administració ha acceptat moltes esmenes presentades, però encara hi ha tres punts sobre els quals es mantenen discrepàncies de fons.

Desplaçament fora de la localitat.

Durant el procés d'adscripció i fins el curs 2003-2004, l'Administració està disposada a no desplaçar ningú de manera forçosa fora de la seua localitat de destinació. Però en els cursos posteriors, en els casos de professorat afectat per un desplaçament i per a una destinació provisional anual, Conselleria no manté el compromís i pretén reservar-se la potestat de poder-lo desplaçar fora de la localitat, si ho creu necessari. En aquest punt, els representants sindicals han recordat el compromís de no desplaçar ningú forçosament fora de la localitat fins la implantació de la LOCE. En concret, la data compromesa pel conseller es fixava en 2006.

Pèrdua Provisional de Destinació.

La redacció de l'Ordre ha d'estar en consonància amb el RD 2.112/1998, que estableix el dret de retorn al centre "mentre es mantinga aquesta situació". En la fase d'adscripció a centre, hi haurà professorat que opte, per la "Pèrdua Provisional de Destinació", però que -atés que en la fase de localitat és obligatori agafar plaça si n'hi ha- quan obtinga plaça definitiva en la localitat deixarà de mantenir aquesta situació, i per tant perdrà també el dret de

retorn a centre. Així doncs, aquesta figura només serà efectiva si en la fase de localitat no s'obté destinació definitiva.

Tot i que el RD 2.112/1998 estableix que aquesta és normativa bàsica, l'STEPV-Iv defensa poder mantenir el dret de retorn a centre encara que s'obtinga una plaça definitiva en la localitat. L'Administració, però, no està disposada a modificar l'Ordre. No obstant això, el Sindicat segueix estudiant fórmules i propostes que permeten salvar els obstacles normatius, perquè considera que aquesta és una qüestió fonamental en la negociació.

Complex Educatiu de Xest. En les converses amb el conseller es va acordar que, com que aquest centre no té una localitat de referència i al professorat no se li pot aplicar el dret de no desplaçament forçós fora de la localitat, calia buscar una solució especial per a aquest professorat. L'Administració pretén aplicar-li a aquest professorat el desplaçament forçós a les zones que es determinen, tot obrint la possibilitat que puguen triar altres zones a més de la que ara tenen assignada. L'STEPV-Iv planteja que el desplaçament d'aquest professorat es plantege de forma voluntària i no forçosa.

Document 7

Resolució que convoca l'Adscripció.

El document presentat a la Mesa posa en marxa el procés d'adscripció que estableix l'Ordre d'1 de juliol. Les diferències sindicals amb aquest document són conseqüència dels desacords amb l'Ordre que marca les pautes d'aquesta Resolució.

Document 8

Ordre d'Habilitacions

El document ha passat per la Mesa. Potser experimente algun retoc menor en la redacció final, però cap modificació substancial.

Encara han de passar per la Mesa els perfils dels centres establerts per la Direcció General de Centres i les plantilles de tots els centres. Tant els perfils com les plantilles, després de ser negociades, es publicaran al DOGV amb antelació a l'inici del procés d'adscripció

Els documents de la negociació

STEPV-Iv proposa una adscripció general dels mestres a totes les unitats d'ESO dels IES

ALL-I-OLI

El procés d'adscripció dels mestres a les places del primer cycle d'ESO dels IES dura ja sis anys i no es veu el final. El Sindicat afirma que és possible fer ara una adscripció generalitzada dels mestres a totes les places, encara que l'alumnat continue passant dels col·legis als instituts paulatinament, tal i com es pensa fer en el cas dels llocs de treball dels cossos de

La Conselleria de Cultura i Educació publicarà, durant els propers dies, la convocatòria d'accés a les places de mestres de primer cycle d'ESO dels instituts. Es limitarà, només, a aquells instituts que escolaritzen aquest cycle, de tal manera que encara quedaran moltes unitats de primer cycle d'ESO a les escoles i molts mestres impartint-hi classes.

L'STEPV-Iv proposa que es faça una adscripció generalitzada a totes les places de primer cycle d'ESO dels instituts, tant si escolaritzen aquest alumnat el curs vinent com si no. El Sindicat pretén

amb aquesta mesura que es done per finalitzat un procés que va començar l'any 1997 i que, després de sis anys, no se sap ara mateix quan acabarà. D'aquesta manera, els mestres sabrien enguany si van a impartir classes en el primer cycle d'ESO dels instituts quan els alumnes del seu centre passen a l'IES corresponent. Per al Sindicat no hi ha cap impediment jurídic, ja que la Conselleria pensa posar en marxa un procediment semblant en el cas de les places destinades al professorat dels cossos docents de Secundària.

Paralitzada la negociació de les retribucions del professorat valencià

ALL-I-OLI

La Conselleria d'Educació ni paga el que s'ha compromés des de maig de 2002 ni obri negociacions sobre aspectes retributius els quals es va comprometre a tractar amb els sindicats des de fa quasi quatre anys. L'STEPV proposa que el professorat li ho ha de recordar a la Conselleria abans de les eleccions polítiques de maig.

La Conselleria de Cultura i Educació es va comprometre l'any 1999 i posteriorment, en febrer de 2003, a revisar el complement específic del professorat valencià per equiparar-lo amb la resta de comunitats autònomes. A hores d'ara encara no ha fet cap passa en positiu per iniciar aquesta negociació.

Els sindicats presents en la Mesa Sectorial d'Educació hem fet una proposta unitària que consisteix en un augment de 25 euros mensuals, davant de la qual els responsables educatius s'han limitat a "tirar balons fora" i a intentar retardar la negociació. Un dels pretextos més reiterats és que els cal un informe de la Conselleria d'Economia i Hisenda.

STEPV-Iv ha proposat a la resta de les organitzacions sindicals representatives del sector l'inici de mesures de pressió per a aconseguir obrir aquesta negociació, però també per a que es paguen la resta de conceptes retributius que la Conselleria no ha pagat. En aquest cas es troba l'augment de 100 euros mensuals per als mestres que imparteixen classes en ESO; la consolidació del complement per l'exercici de la direcció; el pagament de les itineràncies...

L'objectiu de l'STEPV-Iv és que abans de les eleccions autonòmiques aquesta negociació estiga conclouida i s'hagen complert els compromisos retributius acordats.

MANOLO CABANILLAS

El Sindicat exigeix el Consell que approve transitòriament un acord d'estabilitat

L'accés diferenciat dels interins, objectiu central de les mobilitzacions

Als darrers anys, el professorat interí ha lluitat per a millorar les seues condicions de treball i per aconseguir una modificació en el sistema d'accés a la funció pública docent. Les mobilitzacions han permés salvar les borses de treball, impedir la introducció de sistemes de rotació en el treball —com ja ocorre a algunes comunitats autònomes— i introduir el requisit lingüístic. Malgrat aquests avanços, encara resta

per aconseguir l'accés diferenciat, la reivindicació principal del col·lectiu.

L'STEPV-Iv, que sempre ha defensat les reivindicacions del professorat interí, exigeix de nou el Govern valencià l'adopció de les mesures que responguen a les demandes reiteradament manifestades. Amb la LOCE, el Ministeri i les diferents comunitats estan preparant canvis en la normativa d'accés a la funció pública

docent. Per això, l'STEPV-Iv exigeix el Govern de la Generalitat que propose al Ministeri la substitució del Reial Decret 850/1993 per una altra normativa que contemple les demandes presentades conjuntament per STEs, UGT, CIG, CSIF i ELA en representació del professorat interí. Mentrestant, la Generalitat ha de propiciar un acord d'estabilitat que permeta mantindre la continuïtat del professorat interí.

Actuacions que cal escometre

1. Substitució de la normativa que regula l'accés a la funció pública docent per una altra que contemple un sistema d'accés diferenciat per al professorat interí.
2. Mentrestant, al País Valencià, establiment d'un acord d'estabilitat que assegure que el professorat interí continuarà treballant fins que es modifique el sistema d'accés. Cal tindre present que l'estabilitat del professorat interí és incompatible amb les grans ofertes d'ocupació pública docent. Per garantir l'estabilitat han d'existir llocs de treball, però si les places eixen a l'oferta d'ocupació pública, no servirà de res modificar el sistema d'accés, ja que no es podrà aplicar. L'acord ha de contemplar, almenys, els punts següents: A) Mecanismes que garanteixen la continuïtat laboral del professorat interí en

el treball. B) Millora en les condicions laborals: regulació de permisos, llicències, excedències, permutes, reducció de jornada, preferències d'àmbit territorial, equiparació retributiva, aspectes sobre la jubilació, actes d'adjudicació, condicions per a la renúncia de lloc de treball, formació... C) Formalització dels nomenaments i la seua durada. D) Procediment per cobrir totes les vacants i substitucions amb rapidesa. El Sindicat pretén acabar amb les actuacions arbitràries que fins ara es donen en diversos aspectes laborals i millorar substantivament les condicions de treball del col·lectiu. 3. Garantia de continuïtat laboral del professorat interí sense treball a conseqüència de les oposicions docents. Aquestes mesures són possibles i encaixen en la normativa cons-

titucional i només cal la voluntat política de les Administracions per materialitzar normativa-ment l'accés diferenciat. En els pròxims mesos, el Sindicat proposa insistir amb pressions al Ministeri i iniciar un nou procés de mobilitzacions que aglutine el conjunt de sindicats, associacions i professorat interí, tant del País Valencià com del conjunt de l'Estat. En aquest sentit, STEPV-IV, CSIF i UGT iniciaran de manera imminent una campanya per reivindicar un pacte d'estabilitat i un accés diferenciat del professorat a la funció pública docent. La campanya consistirà, en una primera fase, en l'arreglada de signatures del col·lectiu i en entrevistes amb els partits polítics que es presenten a les eleccions autonòmiques per aconseguir compromisos en el cas que governen la Generalitat.

Un pacte d'estabilitat mentre es negocia l'accés

La Conselleria de Cultura i Educació ha imposat per 2003 la següent oferta de places d'ocupació pública docent: mestres, 980; professorat de Secundària, 260; professorat d'FP, 65; Conservatoris, 40; Escoles Oficials d'Idiomes, 5. Davant la imposició, acordada només amb una representació minoritària de la part sindical, STEPV-Iv demana negociar un pacte d'estabili-

tat i impulsar els canvis normatius per aconseguir l'accés diferenciat. No es pot entendre que en algunes comunitats autònomes altres sindicats aposten per pactes d'estabilitat mentre al País Valencià les mateixes organitzacions donen suport a la negativa de l'Administració a obrir una negociació per millorar les condicions laborals del col·lectiu. És coneguda l'argumentació del

Sindicat que demostra com una oferta d'ocupació pública docent important dificulta la continuïtat de treball del professorat interí. Per a l'STEPV-Iv, que comparteix aquest criteri amb UGT i CSIF, només s'han d'oferir les places de nova creació i les jubilacions, però no les ocupades pel professorat interí, una exigència que garanteix el manteniment de tots els llocs de treball del col·lectiu.

per a estar al dia
www.intersindical.org

Paqui Alemany, Xelo García i Manuela Renau

presidentes de les Juntes de Personal Docent d'Alacant, València i Castelló

Dones, ensenyants i sindicalistes

Tres dones són les flamants presidentes de les Juntes de Personal Docent d'Alacant, València i Castelló. Per primera vegada, les tres coincidiran al front dels principals òrgans de representació del professorat de l'ensenyament públic, un col·lectiu integrat per un total de 46.000 persones, 29.000 de

les quals (65%) són dones. No tindria res de particular que foren dones les representants d'un col·lectiu amb un marcat accent femení si no fóra per la desproporció remarcable en la distribució dels càrrecs directius en les escoles i instituts valencians. Les xifres indiquen que són els

homes els que majoritàriament hi accedeixen: només hi ha 488 directores (35%), front als 898 directors. En l'entrevista a tres bandes, Paqui Alemany, Xelo García i Manuela Renau reflexionen sobre distints aspectes relacionats amb la nova responsabilitat que han assumit.

R. M. - ¿Per a què serveixen les Juntes de Personal?

- **Manuela Renau.** Les Juntes són els òrgans de representació col·lectiva dels treballadors i treballadores de l'ensenyament públic no universitari, uns òrgans d'àmbit provincial que recullen i traslladen a l'Administració la problemàtica dels centres i segueixen el seu funcionament. Les Juntes funcionen de manera semblant a un comitè d'empresa, encara que no tenen competències per a negociar amb l'Administració, una tasca més pròpia de la Mesa Sectorial d'Educació.

- **Paqui Alemany.** Cada any emetem la nostra opinió sobre la planificació educativa que presenta Conselleria -coneguda també com "l'arreglo escolar"- i supervisem els contractes posteriors als actes públics d'adjudicació de places o els expedients disciplinaris que poden obrir-se, qüestions on l'Administració té l'obligació d'informar-nos.

- **Xelo García.** Les Juntes també fan resolucions per a posicionar-se davant determinades situacions, com ha ocorregut recentment amb una declaració que vam aprovar per unanimitat contra la guerra. Procurem arribar a solucions de consens entre tots els sindicats, encara que no sempre és possible.

- ¿Com s'explica la destacada presència de dones a l'ensenyament?

- **P.A.** Els estereotips estan encara molt assentats en la societat, i en àmbits com la sanitat i l'educació el treball de les dones sempre ha estat reconegut. És normal que moltes dones opten per dedicar-se a l'ensenyament.

- **M.R.** Encara que es pot comprovar que, a pesar d'haver més dones en tot l'ensenyament no universitari, a mesura que s'ascendeix pels nivells educatius, disminueix el percentatge de dones.

- **Pel que fa a càrrecs directius en els centres, és tan destacada la presència de dones?**

- **M.R.** En aquest aspecte cal mirar algunes dades. Segons l'últim cens electoral, el 61,40% de les places del professorat valencià no universitari està ocupat per dones, però els llocs de responsabilitat no reflecteixen aquesta proporció. A Castelló -són dades que crec

Xelo García (L'Elia, 1953) és mestra de Primària del col·legi Mas d'Escoto de Ribera-roja, Paqui Alemany (Alacant, 1955) és professora de l'institut Mare Nostrum d'Alacant, i Manuela Renau (Castelló de la Plana, 1962) és mestra d'Infantil del col·legi Dean Martí d'Orpesa. / JORDI BOLUDA

que es podrien extrapolar al conjunt del País- només hi ha un 30% de dones en les direccions dels centres de Primària, i en Secundària el panorama és encara més desolador, amb només un 10% de directores.

- **P.A.** El problema és que ser directora d'un centre educatiu exigeix molta dedicació i, d'acord amb les pràctiques encara dominants, les funcions directives estan concebudes com una tasca individual i jeràrquica, no com un treball en equip, com ens agrada més a les dones. Eixa

mena de "presidencialisme" amb què s'associa la direcció d'un col·legi o un institut fa que moltes vegades les dones no optem ni a presentar-nos a les eleccions.

- ¿Heu hagut de renunciar a alguna cosa per a acceptar la presidència de

les Juntes?

- **M.R.** Ser ara presidenta de la Junta de Castelló és una faceta més del meu treball al Sindicat. Les meues renúncies són semblants a les que fan altres sindicalistes, com per exemple no disposar d'un horari fix o tindre disponibilitats els caps de setmana. Això sol passar.

- **P.A.** Més que renunciar, les dones amb càrrecs de responsa-

bilitat no tenim altre remei que organitzar-nos molt bé el temps, perquè en tenim menys que els homes. Jo sóc la cap d'estudis al meu institut i he d'assistir a moltes reunions extra fora de l'horari lectiu, un esforç que assumisc, però que és afegit a d'altres que no solen fer els homes, i a més he de cuidar de mare, que està al meu càrrec. En general, els homes no tenen aquestes càrregues, i si les tenen no s'hi impliquen amb la mateixa dedicació. Jo he d'atendre-ho tot perquè no puc eludir cap obligació.

- **X.G.** I cal ser molt eficient. Per a les dones fadrines o separades amb fills, acceptar un lloc de responsabilitat suposa acceptar també una desestructuració dels teus horaris, perquè no tens persones que s'encarreguen de la intendència que tu deixes d'atendre.

- Però tot aquest esforç tindrà alguna compensació.

- **P.A.** Des d'un cert punt de vista, sí. Et compensa ideològicament, pel que té de compromís d'implicació amb les persones. Jo no ho faig per cap tipus de compensació econòmica, que no hi existeix; simplement, hi ha qüestions que des de la meua visió del món laboral he d'abordar d'una determinada manera. És una responsabilitat i una militància que crec que he d'assumir.

- ¿Es podria parlar d'un estil diferent de presidir les Juntes per part de les dones?

- **X.G.** Si no hi ha un estil propi de gestió per part de les dones,

hauríem de buscar-lo. Però els models que tenim són, per ara, masculins, i llevat d'alguns casos comptats de molta consciència, el que es fa és imitar els homes. El que volem és que totes les dones se senten representades, que vegem que és possible fer les coses d'una altra manera, amb un estil diferent, si vols dir-ho així.

- **M.R.** Les dones estem més acostumades a consensuar, a diferència dels homes, que solen prendre les decisions en solitari.

- **P.A.** Les dones tenen un tarannà diferent, perquè estan més acostumades a treballar en equip. Però hi ha també un factor de caràcter educatiu i cultural. Les dones tenim l'activitat més desenvolupada i quan abordem un problema el sentim de manera distinta, estem acostumades escoltar a la gent, manifestem els nostres sentiments amb espontaneïtat, també quan tenim problemes en el treball.

- **X.G.** Hem de canviar els estereotips i animar les dones a participar i als homes a confiar més en nosaltres per a que assumim

tasques de responsabilitat. També dins del sindicat hem de potenciar que les dones tinguem més pes en les tasques d'organització.

- ¿Quines previsions immediates de treball teniu?

- **P.A.** A Alacant, anem a llançar una campanya per a estimular la participació del professorat, per a acostar la Junta als treballadors i treballadores, que el professorat conega els delegats i delegades de la seua comarca, que són els qui té més a prop. Si els delegats visiten els centres, el professorat entendre la utilitat de la Junta.

- La salut laboral del professorat, és també competència de les Juntes de Personal?

- **P.A.** Efectivament. La Junta ha demanat informes als responsables de l'Administració sobre distints aspectes relacionats amb la salut laboral, perquè necessitem estudiar-ho detingudament. Necessitem saber, per exemple, les xifres de les baixes provocades a causa de les malalties laborals. Però els informes encara no ens els han facilitat.

- **M.R.** Des de la Junta de Castelló, ens hem adreçat en reiterades ocasions a la Direcció Territorial, per a recordar-li el dret que ens assisteix per a conèixer les dades sobre les baixes del personal docent, així com les contractacions posteriors als actes d'adjudicació. En cap cas hem rebut respostes.

- ¿Es pot avançar alguna hipòtesi sobre l'especificitat d'aquestes malalties en homes i dones?

- **P.A.** Jo no ho podria afirmar amb total rotunditat, però entre

el professorat d'ESO les depressions estan més esteses en les dones. Els problemes derivats de les males posicions, dolències de la columna vertebral i els ossos afecten més als homes. En canvi, les afecions de la veu estan esteses entre homes i dones sense distinció. L'ensenyament és cada vegada més una professió per a la gent jove. En l'ESO es veu molt clara-

ment, perquè calen moltes energies, il·lusió i vitalitat per a treballar.

- **X.G.** Sé de moltes mestres d'Infantil que estan esgotades pel seu treball durant molts anys i que ja demanen places de Primària. Algunes, que arrosseguen problemes greus en la veu, han hagut d'operar-se de les cordes vocals.

"A pesar d'haver més dones en tot l'ensenyament no universitari, a mesura que s'ascendeix pels nivells educatius, disminueix el percentatge de dones."

"Les funcions directives tradicionals estan concebudes com una tasca individual i jeràrquica, no com un treball en equip, com ens agrada més a les dones."

Maig 2003

Els programes educatius

Per un ensenyament públic de qualitat i en valencià

ERPV contempla un model educatiu únic, que ha de ser públic, laic, valencià, de qualitat i gratuït per a tothom, que pugua ser, realment, un mitjà per a assolir les màximes cotes d'igualtat social i de cultura democràtica.

Si la política del PP ha estat castigar l'ensenyament públic per afavorir-ne el privat, amb l'objectiu de convertir-lo en un ensenyament de beneficència, és evident que la primera mesura que cal emprendre és de caràcter econòmic: cal invertir en infraestructures a fi d'assolir el nivell actual europeu (per sobre del 6% del PIB) i fer l'esforç d'acostar-se als propòsits que marca la LOCE (o la llei d'FP, o la pròpia LOU), dels quals n'estem ben lluny; cal dotar els centres dels recursos materials i econòmics necessaris, així com de personal (motivat i suficient), tant per a la docència, incloent-hi personal psicopedagog (coordinat al llarg de tota l'escolaritat de l'alumnat) i de suport, com per a l'administració i serveis, incrementant, alhora, el nombre de treballadors/es i educadors/es socials per possibilitar una intervenció més directa als centres educatius, amb la finalitat de fer possible un projecte propi per a cada centre, amb total autonomia econòmica, organitzativa i de gestió; i cal que tot plegat es duga a terme de manera realment participativa, d'acord la pròpia comunitat educativa, escollint democràticament tots els seus càrrecs.

Pel que fa al professorat, són imprescindibles campanyes institucionals per elevar la seua consideració social, reconeixent totes les seues funcions; és necessari aconseguir millorar la situació laboral, com ara disminuint la jornada a partir dels 55 anys, en període d'embaràs, per salut o per estudis, sense repercussions en el sou i respectant la plantilla del centre. S'ha de garantir l'ocupació estable i impedir la precarització. És fonamental considerar la reforma de la formació inicial docent del professorat, professionalitzadora i permanent, a fi que incidisca en la tasca directa a l'aula, i cal que siga gratuïta i dins l'horari laboral, el qual, en cap cas, excedirà de les 35 hores setmanals.

D'altra banda, cal tendir a la reducció de ràtios i a la garantia d'un lloc escolar per al conjunt de la població que compense les desigualtats educatives, amb programes específics com ara els de Garantia Social, Diversificació Curricular pel tractament de la diversitat, atenció a les necessitats educatives específiques, etc. Unes desigualtats que cal evitar des del principi amb la creació d'una xarxa pública d'escoles infantils 0-6 anys; substitució dels "barracons" per centres dignes i adequats arquitectònicament, física i material; aplicació eficient de la formació professional de base establerta a la LOGSE, amb suport i mitjans suficients; potenciació de la formació professional específica de titularitat pública com a via formativa de qualitat i de prestigi alternativa a la via universitària; cal potenciar també els plans d'intervenció social amb l'alumnat objector escolar, des de l'exterior i en coordinació amb el professorat, en aquells entorns socio-econòmicament deprimits; la dignificació i promoció de la Formació Permanent d'Alumnes, desenvolupant la Llei 1/95 en base la Mesa d'Agents Socials.

Pel que fa al nostre idioma, ERPV, en tant que organització signant, assumeix com a pròpia la proposta de la Federació Escola Valenciana "El compromís per la llengua". És el nostre compromís, per identitat política, promoure'l i desenvolupar-lo per aconseguir una escola realment valenciana i en català en tots els centres mantinguts amb fons públics, garantint la continuïtat en tots els nivells educatius, exigint, per això, el requisit lingüístic al professorat que forme part o accedisca de cap nou al sistema educatiu valencià, garantint la catalogació lingüística dels llocs de treball i possibilitant l'homologació de titulacions de llengua catalana a tots els Països Catalans.

Objectius del programa i la política educativa

Educar en valors cívics i morals mitjançant els eixos transversals, novetat que ens aporta la Reforma Educativa, per a aconseguir una formació per a la convivència en solidaritat, per a la participació, per al desenvolupament d'estils de vida saludables, per a la conservació del medi ambient, per a la tolerància i per a la responsabilitat sobre el propi comportament. **2.** Millorar permanentment la qualitat de l'ensenyament, que la nostra societat reclama i es mereix, per a aconseguir el desenvolupament ple de la personalitat dels joves valencians. **3.** Propiciar el marc social necessari per a aconseguir la igualtat d'oportunitats. **4.** Aconseguir una major capacitat per a l'exercici de activitats professionals. **5.** Potenciar una formació en la joventut per a i per la pau, el diàleg, la tolerància, la solidaritat, la llibertat i la cooperació entre els ciutadans i els pobles. **6.** Arribar al nivell més alt de formació de la llengua i cultura valencianes. **7.** Instruir en el respecte a la pluralitat lingüística, cultural i nacional de la resta de les comunitats de l'Estat espanyol i del món. **8.** Aconseguir la identificació dels estudiants en el seu marc comarcal i valencià com a exponent de les seues realitats socials més immediates.

Model de política educativa

El dret a l'educació i al seu exercici per un major nombre de ciutadans/nes en condicions homogènies creixents de qualitat són, en si mateixes, els millors instruments per a aconseguir una formació cada vegada més igualitària. Unió Valenciana pretén millors qualificacions, majors dimensions formatives i més adequades capacitacions per a l'exercici de les diverses activitats professionals.

1. Potenciar i possibilitar una autèntica igualtat d'oportunitats a través d'una bona política de beques, concerts i alliberaments fiscals. **2.** Impulsar l'aplicació definitiva del Mapa Escolar. **3.** Respectar el dret dels pares, recollit en l'article 27-3 de la Constitució, a educar els seus fills en les seues creences morals, ètiques i religioses. **4.** Impulsar el coneixement de la realitat del nostre poble, la seua història, art, cultura i idioma, fidel reflex de la nacionalitat valenciana. **5.** Recolzar i impulsar les universitats existents i les de nova creació, tant públiques com privades. **6.** Potenciar i fomentar la coexistència de centres públics i d'iniciativa privada en tots els nivells educatius.

Unió Valenciana treballarà per a aconseguir que la política educativa forme part del nucli central de l'actuació de l'Estat, d'acord amb el paper social que correspon a una societat moderna que aspira a formar part de les societats més avançades d'Europa.

La política educativa d'Unió Valenciana tindrà com a objectius prioritaris:

1. Educar en els valors cívics i morals. **2.** Donar resposta a l'opció educativa que la nostra realitat social reclama, d'acord amb les llibertats essencials dels valencians/nes i en els principis que dicta la doctrina del nostre partit, projecte nacionalista, liberal i progressista i l'Estatut de la Comunitat Valenciana. **3.** Aconseguir un sistema educatiu que respecte la pluralitat del sistema públic, privat i d'iniciativa social, que intente la integració social i la participació, que difonga els principis de convivència i tolerància i que responga a les necessitats de la Comunitat Valenciana. **4.** Aconseguir que la nostra comunitat recobre la seua identitat com a regne i com a poble que té la seua pròpia història, cultura, llengua i costums. **5.** Posar els mitjans necessaris per a facilitar una creixent capacitat de les persones al llarg de la seua vida i per a eliminar els obstacles que dificulten l'accés a l'educació d'aquelles persones que es troben en situació de desigualtat per raons econòmiques, socials, culturals, personals o de qualsevol tipus, mitjançant l'establiment d'una bona política de beques, ajudes o altres mesures compensatòries.

Unió Valenciana ha declinat la invitació per a contestar a les qüestions plantejades. El text anterior correspon als objectius i el model educatiu que es poden llegir a la seua pàgina web.

Un altre model educatiu és possible

L'educació, entesa com a servei públic bàsic, és, no sols un dret fonamental de les persones, sinó el camí necessari per al progrés de la societat i la superació de les desigualtats. És des d'aquesta dimensió social que afirmem que la política educativa ha d'estar feta des del País Valencià. És a dir, gestionada des d'ací i pensada per a satisfer els nostres reptes de futur.

Per això, apostem per l'impuls d'una vertadera reforma progressista del sistema educatiu, si més no en tot allò que suposa l'exercici de l'autogovern en matèria curricular, en la configuració de la xarxa dels centres educatius, així com en l'impuls d'una cultura democràtica en la seua organització i gestió, la seua formació i les condicions de treball.

Així mateix, i lligat a aquesta política, ens cal un desenvolupament més rigorós de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. Fins i tot, cal impulsar les reformes pertinents per a la seua adequació a la realitat del nostre país després de 20 de la seua aprovació, per tal que incorpore realment la cooficialitat estatutària de valencià i castellà al nostre sistema educatiu i promoga les actuacions que asseguren la plena normalització lingüística.

El Bloc-Esquerra Verda, en este sentit, inclou al programa electoral les següents propostes:

- Procedirem a una revisió del currículum escolar, tant pel que fa a continguts com a fonaments metodològics, amb la participació de tots els sectors implicats.

- Revisarem els criteris d'admissió de l'alumnat, així com la concertació d'unitats escolars en funció d'una planificació educativa que democratitze l'accés al servei educatiu.

- Incrementarem les inversions en personal i professorat, instal·lacions i equipaments de centres escolars i serveis complementaris, tot en la perspectiva de consolidar la reforma educativa progressista que volem.

- Reduirem de forma efectiva la ràtio alumnat-aula-professorat, per tal de poder fer front a l'atenció personalitzada, la integració i el tractament de la diversitat.

- Desenvoluparem un nou desplegament normatiu, per tal que el Reglament Orgànic de Centre s'adeqüe a les característiques de cada tipus de centre, alhora que respecte l'autonomia i s'aprofundisca en la gestió democràtica dels centres educatius, tot garantint la participació de tots els sectors de la comunitat educativa.

- Assegurarem des de les institucions públiques l'escolarització i la gratuïtat de tota l'Educació Infantil, des dels 0 anys.

- Negociarem els acords pertinents per a l'estabilitat laboral del professorat interí i per al seu accés a la funció pública docent.

- Elaborarem un Pla Especial de Normalització Lingüística que tinga en compte les noves exigències educatives de la Reforma Educativa, el procés d'integració europea i l'aprenentatge d'idiomes.

- Facilitarem el reciclatge a tots els treballadors de l'ensenyament i donarem l'oportunitat de realitzar-lo en horari de treball.

- Establirem el requisit del coneixement del valencià al professorat que participe en els sistemes d'accés a la Funció Pública Docent.

- Incorporarem la llicenciatura de Filologia Catalana com a titulació bàsica que atorga al professorat els coneixements exigibles per a l'accés a la docència.

- Establirem l'homologació de les titulacions expedides pels Governos Català i Balear amb les del Valencià, que faculden al professorat per a exercir la docència de i en la llengua pròpia i comuna de tots tres territoris.

Només amb estes mesures, i no hem inclòs ni la meitat que conformen el programa, i el compromís polític ferm, mireu si és poc, hi ha de sobra per consolidar el camí fet fins ara i donar-li l'empenta definitiva que requereix el procés de normalització lingüística, almenys, al sistema educatiu. I, també, per garantir la reforma progressista que demanem per al nostre ensenyament.

Com en cada contesa electoral, ALL-I-OLI s'ha adreçat a distintes forces polítiques oferint aquestes pàgines per a que exposen les línies mestres del seu programa educatiu i contesten a tres qüestions de caràcter general: El sistema educatiu valencià, els treballadors i treballadores de l'ensenyament i el valencià a l'escola. La majoria de formacions han respost puntualment a la invitació i han remès les seues ofertes, però PP i UV han preferit no presentar-les. En atenció als lectors i lectores de la publicació, s'han extret de les pàgines web d'aquests partits les referències sobre educació i cultura.

L'Entesa: no hi ha qualitat sense igualtat

La política educativa del PP ha suposat un gran pas arrere respecte a les possibilitats i expectatives que existien abans de la seua arribada al poder. És una constatació necessària a l'hora d'establir la situació de partida. El PP, utilitzant sovint vocabulari "progressista", ha atacat greument l'educació pública. Ho ha fet retardant la construcció d'infraestructures educatives públiques i augmentant molt considerablement les aportacions a l'educació privada; però, sent aspectes importants, allò més greu ha estat tot el procés de degradació de les característiques que una educació pública ha de tenir per ser considerada com tal: Ha atacat el pluralisme i laïcisme que s'ha d'exigir en una escola per a tots, ha reduït enormement les possibilitats de participació democràtica de la comunitat educativa, l'autonomia dels centres per adaptar-se al seu entorn sociocultural i la consideració de l'educació com a compensadora de desigualtats. Mentre el PP parla de la importància de la formació del professorat, el model dels CEFIREs és cada volta menys implicador i no va adreçat a canvis efectius de la pràctica docent, mentre parlen de més educació en valencià i d'introducció del requisit lingüístic, es rebutgen les peticions d'ensenyament en valencià exigint la unanimitat de les famílies i les condicions del requisit no garanteixen la competència lingüística necessària.

Un compromís amb la societat

L'Entesa (Esquerra Unida del País Valencià, Els Verds i Esquerra Valenciana) té un compromís d'actuació contra aquesta situació. Un compromís que ens porta a la mobilització social junt a totes aquelles persones i organitzacions que tenen com objectiu fer de l'educació un instrument i motor de promoció social, igualtat d'oportunitats i desenvolupament de la formació de les persones per avançar cap a una societat més justa i igualitària i que suposa la participació de les persones que ens identifiquem amb el projecte de l'Entesa als diversos àmbits educatius en defensa de l'educació com riquesa social que ha d'estar generalitzada, repartida i ser una eina de llibertat i igualtat. El nostre programa electoral vol ser l'expressió d'eixe compromís per obligar-nos davant la societat i guiar-nos en la nostra actuació.

Alguns aspectes programàtics

L'Entesa defensa un Sistema Públic Educatiu que garanteix la qualitat: un ensenyament gratuït, valencià, laic, pluralista, democràticament gestionat, crític, respectuós amb les diferències, integrador de les mateixes i compensador de les desigualtats socials.

Per això, per garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés, el procés i els resultats, cal promulgar, a l'àmbit estatal, una Llei de Finançament de l'Educació Pública que assigne els recursos econòmics públics suficients: almenys el 6% del PIB.

Al País Valencià caldrà planificar un ampli debat social per fer possible una Llei Valenciana de l'Escola Pública que assegure les infraestructures i els equipaments necessaris, i establisca les ràtios, les plantilles, els serveis de suport, les mesures d'atenció a la diversitat, les de compensació educativa, els recursos d'integració, la descentralització i la participació dels ajuntaments i de la societat. Es tracta d'avançar cap a una xarxa única de centres públics que garantisca l'atenció educativa gratuïta des d'Infantil fins la Universitat, que atenga les necessitats formatives permanents de les persones adultes -cal una evident ampliació, potenciació i adequació a les necessitats de la xarxa d'EPA- i que ofereisca els ensenyaments de Règim Especial de manera suficient i normalitzant els ensenyaments superiors de Música i Arts Escèniques com universitaris.

Aquesta xarxa, descentralitzada i basada en els districtes educatius, ha d'estar participada democràticament amb l'augment substancial de competències dels òrgans de participació i direcció, on els pares, mares i alumnat i professorat tinguen possibilitat d'incidir en les decisions que afecten l'educació a la seua zona. Proposem a cada districte una xarxa de suport educatiu (centres de formació del professorat, serveis psicopedagògics, unitats mèdiques, etc.), que col·laboren en la configuració de l'equip humà i els programes adients per donar una resposta educativa pública a tota la diversitat de necessitats de la població. Perquè no hi ha qualitat i igualtat sense recursos.

<http://www.nodo50.org/eupv/>

L'educació és un dret, no un privilegi

Per als socialistes l'Educació constitueix un dels pilars fonamentals de l'Estat del Benestar i té un valor fonamental i inqüestionable com a primer factor d'igualtat i justícia social. En els últims anys estem assistint a una deterioració del sistema públic, ordit pel PP, per a convertir l'ensenyament públic en residual, assistencial i subsidiari; cada dia que passa es fa més evident la diferència entre allò públic i allò privat. La resposta que el PSPV-PSOE ofereix és el compromís ferm dels poders públics amb els canvis educacionals i el suport decidit a l'ensenyament públic (sense confrontar amb el privat), com a eix vertebrador del sistema educatiu que garanteix l'exercici efectiu i universal del dret a l'educació. Per als socialistes l'educació s'entén com una inversió de futur i no com un cost. La societat del demà dependrà de l'escola d'avui; per això, arribarem a invertir fins a aconseguir la mitjana de la Unió Europea.

L'educació ha d'estar oberta a la societat; per això, apostarem per millorar la convivència en els centres, aprofundint en l'educació en valors, els plans d'acció tutorial, el foment d'escoles de pares i mares, i campanyes institucionals en els mitjans de comunicació perquè es valore socialment la funció educadora del professorat.

El nostre compromís amb les famílies passa per incrementar les beques de transport i menjador, dotar d'aquest servei de forma progressiva als centres d'ESO, gratuïtat de llibres en aquesta etapa, ampliació de l'horari d'obertura dels centres i potenciació dels consells escolars. Un altre compromís fonamental és la millora de la Qualitat del Sistema Educatiu, garantint una educació pública, gratuïta i de qualitat per a tots i totes: plans d'informatització (un ordinador per a dos alumnes), revisió i actualització del Mapa Escolar, una hora de lectura, tres hores de classe complementària, avanç d'un idioma estranger al 2n cicle d'Educació Infantil, accions educatives per a l'alumnat immigrant i potenciació de la formació permanent de persones adultes. Recuperarem i establimos uns itineraris clars per a tots els alumnes; crearem, de forma progressiva, 2.300 aules de zero a tres anys; augmentarem les partides per a despeses de funcionament dels centres. La Formació Professional ha de proporcionar competència als joves que s'insereixen per primera vegada en el mercat laboral; per això, ampliarem l'oferta de Cicles Formatius, en concordança amb l'entorn productiu i socio-econòmic on s'assenten els centres. Assumirem de manera decidida una política que afavorisca realment l'expansió de l'ús del valencià en els àmbits socials, institucionals i públics.

Per a la posada en pràctica de qualsevol política educativa és essencial donar protagonisme als que dia a dia han de fer realitat l'educació: els seus professionals. Una vegada superades les corresponents proves d'accés, el professorat disposarà del 50% del seu horari lectiu durant dos anys acadèmics per a completar la seua formació. Contribuirem des del Govern de la Generalitat a que el professorat prenga iniciatives en la seua pròpia formació. L'Estatut de la Funció Docent, jubilacions als 60 anys amb caràcter general, períodes sabàtics, nous complements retributius, promoció professional, assistència jurídica i salut laboral, autonomia dels centres, agilització dels processos de substitucions (tres dies) i l'elecció del director pel Consell Escolar són altres propostes per a governar.

Fins ací alguns apunts dels nostres compromisos i propostes de futur govern. Per a més informació us remet al nostre programa electoral. Entre tots i totes hem d'aconseguir que l'Educació siga un Dret de totes i tots, i no un privilegi per a uns pocs.

<http://www.pspv-psoe.org/>

Compromisos en Educació i Cultura

Estos són els principals compromisos adquirits pel candidat, Francisco Camps, fins ara, iniciatives que s'aniran ampliant pròximament.

- Celebració anual d'un festival de les arts escèniques de tot el Mediterrani, que se celebrarà a Sagunt
- Celebrar conjuntament amb Àustria, el 2006, l'any de la dinastia dels Àustria.
- Compromís amb Zubin Mehta per a crear i dirigir l'orquestra del Palau de les Arts, de la Comunitat Valenciana.
- Construir un auditori i un conservatori al llarg de la pròxima legislatura a Alzira
- Creació d'un Títol d'Alts Estudis d'Administració, Política i Empresa, propi de les universitats valencianes.
- Creació d'una Universitat del Mediterrani.
- Crear un Institut Interuniversitari amb la Generalitat
- Declarar el 2008 l'Any Jaume I.
- Elaborar amb les Universitats un Document per a la millora dels Becaris en Investigació.
- Ensenyança i Titulació de la Dolçaina en el Conservatori i com a instrument obligatori en Primària.
- Fórmules de tipus fiscal per a fomentar les aportacions a les fundacions per a la defensa del patrimoni valencià.
- Gran exposició de la Llum de les Imatges a Requena-Utiel durant 2005.
- Gran exposició de la Llum de les Imatges en Sant Mateu durant 2004.
- Gran exposició de les Llum de les Imatges a Xàtiva durant 2006-7.
- Incloure en cada institut una extensió de l'Escola Oficial d'Idiomes.
- Inclusió del Llibre Blanc de l'Audiovisual en el programa electoral.
- Millorar les escoles d'educands de les bandes de música i incentivar l'educació musical en la xarxa d'ensenyança.
- Presentar la Candidatura de la Comunitat Valenciana als Mundials d'Atletisme de 2009.
- Programa d'adequació de les biblioteques en els centres escolars.
- Proposar a la UNESCO que declare al Tribunal de les Aigües com a Patrimoni de la Humanitat.
- Posada en marxa d'una escola de les arts escèniques amb projecció internacional.
- Que tots els municipis de la Comunitat tinguen un punt d'accés gratuït a Internet.
- Reformulació general del sistema universitari valencià per a adaptar-se al futur espai europeu en 2010. Model Bolonya.
- Es crearà una nova Universitat del Mediterrani.
- Que tota la Comunitat Valenciana tinga accés de banda ampla a Internet.

El Partit Popular (Comunitat Valenciana) ha declinat la invitació per a contestar a les qüestions plantejades. El text anterior correspon als objectius i el model educatiu que es poden llegir a la seua pàgina web.

<http://www.ppcv.org/>

El desplegament de la LOCE amenaça els drets lingüístics i educatius

El conseller d'Educació diu ara que no acceptarà que els decrets de la Llei de Qualitat retallen l'horari de valencià

ALLIOLI
El rebuig dels sindicats STEI-i, USTEC-STE i STEPV-iv (majoritaris a l'ensenyament públic de les Illes Balears, Catalunya i País Valencià respectivament), juntament amb la Confederació de STEs, als projectes normatius que desenvolupen la Llei de Qualitat (LOCE) han tingut ja un primer efecte. L'intent de deixar el valencià amb la meitat d'horari curricular que el castellà, serà esmenat

pel Ministeri, tal i com s'ha compromés a fer, encara que no es coneix encara una nova redacció. Les denúncies efectuades al País Valencià van provocar que el propi conseller d'Educació, Manuel Tarancón, es posicionara públicament contra la normativa ministerial i defensara l'equiparació en l'ensenyament de les dues llengües oficials. La mateixa oposició sindical, política i social ha tingut lloc en distintes Comunitats Autònomes.

Els Reials Decrets aprovats inicialment pel Govern espanyol per al desplegament de la LOCE menyspreen el valencià i totes les llengües pròpies de la resta de Comunitats Autònomes, ja que redueixen l'horari en que s'imparteix l'ensenyament de la llengua, tot contradint l'Estatut d'Autonomia i la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. Es deixa de banda l'equiparació horària entre el valencià i el castellà (quatre hores setmanals amb caràcter general) i es preveu que, setmanalment, hi haja cinc hores de castellà i només dues hores i mitja de valencià.

Però en matèria lingüística encara hi ha més menyspreus a les llengües distintes del castellà. Els decrets d'ESO i Batxillerat es refereixen a les llengües que no són el castellà com a "Lengua oficial propia y Literatura de la Comunidad Autónoma, en su caso" (ESO) i "Lengua y Literatura de la correspondiente Comunidad Autónoma" (Batxillerat), és a dir, s'aposta per la fragmentació de la llengua catalana, tal i com ho ha fet el PP en el País Valencià, deixant fora dels mínims establerts els autors en català, però d'origen forani. És per això que la inicial rectificació del Ministeri caldrà

completar-la en aquests aspectes. El conseller Tarancón hauria d'exigir també al MEC aquests canvis encara que en la seua trajectòria no s'ha distingit per respectar i defensar els criteris lingüístics compartits per tota la Comunitat científica.

Esperem igualment que la voluntat de rectificar abaste també a la pretensió que es pugua obtenir el títol de Graduat en ESO, excepcionalment, amb dues assignatures suspeses que no siguen simultàniament la Llengua Castellana i les Matemàtiques, tot i deixant fora de la condició de llengua oficial i de matèria instrumental bàsica el valencià, com estableix la Llei

d'Ús i Ensenyament del Valencià.

A totes les comunitats amb llengua pròpia distinta del castellà, la consideració dels dos idiomes ha estat sempre equitativa. En cap cas l'aplicació d'aquest criteri de proporcionalitat no ha resultat negativa per als resultats acadèmics, com ho demostren distintes estudis. En l'avaluació corresponent a l'any 1999 del Instituto Nacional de Calidad Educativa (INCE), depenent del MECED s'observa que els alumnes que hi parlen el castellà com a única llengua obtenen un rendiment inferior al que aconseguixen els que parlen a més la llengua pròpia de la seua comunitat. L'alumnat que estudia en un sistema educatiu bilingüe obté millors resultats també en castellà, com ho ratifica també un estudi de l'Institut Valencià d'Avaluació i Qualitat Educativa dependent de la Generalitat.

Canvis per la LOCE

En el projecte de Reial Decret d'ensenyaments comuns per a E d u c a c i ó Primària, la distribució horària total per al cicle inicial d' E d u c a c i ó Primària és molt similar al RD 1006/91 vigent. Només canvia la reducció de 35

hores en l'Educació Artística, que s'afegeixen a l'idioma estranger. El còmput global d'hores és el mateix. Allò que canvia són les condicions d'introducció del valencià. Així, mentre que el RD 1006/91, que estableix els ensenyaments mínims de la LOGSE, diu: "De acuerdo con lo establecido en el artículo 4 de la LOGSE, las Comunidades Autónomas con lengua oficial distinta del castellano dispondrán, en relación con los horarios de las enseñanzas mínimas, de las áreas del ámbito lingüístico, del 10% del horario escolar total que se deriva del presente Anexo, para la organización de las enseñanzas de la mencionada lengua propia. En todo

caso, garantizarán una distribución proporcional de dicho porcentaje entre las diferentes áreas lingüísticas.

Las Administraciones educativas podrán adaptar el horario de las enseñanzas en el primer ciclo de la Educación Primaria para grupos de alumnos que participen en programas lingüísticos específicos, sin perjuicio del cumplimiento del número mínimo de horas señaladas para cada área en el conjunto de este nivel educativo, y respetando los objetivos y contenidos que con carácter de mínimos se establecen en el Anexo I", el projecte de Reial Decret d'ensenyaments comuns de la LOCE estableix que: "De acuerdo con lo establecido en el artículo octavo, apartado 2, de la Ley Orgánica 10/2002, de 23 de diciembre, de Calidad de la Educación, las Comunidades Autónomas que tengan, junto con la lengua castellana, otra lengua oficial, dispondrán para la organización de las enseñanzas de dicha lengua del diez por ciento del horario escolar total que se deriva del presente Anexo. En todo caso, el horario escolar correspondiente a las enseñanzas comunes de la Lengua Castellana será de 350 horas para el primer ciclo y de 275 horas para cada uno de los otros dos ciclos, tal como se establece en dicho Anexo.

En el caso en que los períodos lectivos fueran inferiores a 60 minutos, el cómputo total de horas deberá coincidir con lo establecido en este Anexo".

Per altra banda, la LOCE, en el seu article 42.1 estableix que les administracions públiques "desarrollarán programas específicos de aprendizaje" per als alumnes estrangers que desconeixen "la lengua y la cultura españolas" per tal de facilitar la seua integració. Ens trobem davant del fet que es nega al valencià la capacitat de ser una llengua d'acollida i d'integració dels immigrants.

El sistema educatiu valencià s'estructura en programes d'educació bilingüe. De posar-se en pràctica el projecte tal com està ara, constituïria una greu agressió a l'ensenyament de i en valencià perquè faria inviàbles els programes d'ensenyament bilingüe que es desenvolupen, molt especial-

ARXIU

ment el Programa d'Ensenyament en Valencià (PEV) i el Programa d'Immersion Lingüística (PIL).

Programa d'Ensenyament en Valencià actual (PEV)

Adreçat a l'alumnat valencià-parlant dels territoris de predomini lingüístic valencià, la llengua vehicular d'ensenyament des de l'Educació Infantil fins a 6é de Primària és el valencià. La llengua d'iniciació a la lecto-escritura és igualment el valencià amb la introducció del castellà com a segona llengua, amb un tractament comunicatiu.

Amb la aplicació prevista de la LOCE, no es deixa la possibilitat d'adaptar l'horari en el primer cicle de Primària per a desenvolupar aquest programa, tal com ho feia el RD 1006/91, ja que, "En todo caso, el horario escolar correspondiente a las enseñanzas comunes de la Lengua Castellana será de 350 horas para el primer ciclo y de 275 horas para cada uno de los otros dos ciclos...". Per tant, són preceptives cinc hores setmanals de castellà en l'horari curricular, amb la qual cosa es desvirtua l'enfocament psicolingüístic del programa per dotar d'una major competència lingüística en valencià a l'alumnat en un moment clau del procés lecto-escritor. Fóra millor concloure que amb la descompensació que suposen cinc hores setmanals de castellà i les dues hores i mitja de valencià es fa pràcticament inviable un procés lecto-escritor en valencià.

El sistema educatiu valencià s'estructura en programes d'educació bilingüe. De posar-se en pràctica el projecte tal com està ara, constituïria una greu agressió a l'ensenyament de i en valencià perquè faria inviàbles els programes d'ensenyament bilingüe que es desenvolupen, molt especial-

El Programa d'Immersion Lingüística (PIL)

És un Programa voluntari pr a les famílies adreçat a l'alumnat no valencianoparlant dels territoris de predomini lingüístic valencià. La llengua vehicular d'ensenyament des de l'Educació Infantil fins a 6é de Primària és el valen-

cià. La llengua d'iniciació a la lecto-escritura és igualment el valencià. La introducció del castellà té lloc en el segon cicle d'Educació Primària, segons l'ordre de 12 de maig de 1994 (DOGV 19/07/94).

Amb l'aplicació de la LOCE inicialment prevista no hi ha la possibilitat d'adaptar l'horari de Primària per a desenvolupar aquest programa, tal com ho feia el RD 1006/91. En el projecte de RD LOCE (citat en el cas anterior) ens trobaríem igualment amb cinc hores setmanals de castellà en l'horari curricular del primer cicle (6-8 anys), moment en el qual es consolida el procés lecto-escritor en valencià per a un alumnat que té com a llengua materna el castellà. Es dificultaria greument aquest procés i la consolidació d'una competència lingüística adient. Fins ara, aquests entrebancs no existeixen, doncs la introducció del castellà es fa en tercer de Primària, una vegada consolidat el procés lecto-escritor.

Cal fer especial esment que aquests programes són els únics que garanteixen a l'alumnat una competència oral i escrita en valencià i en castellà en finalitzar la seua escolaritat obligatòria, tal com ordena la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià i la

LOGSE.

Per tot açò, les organitzacions sindicals esmentades:

- Exigim la rectificació immediata dels Projectes de RD que desenvolupen la LOCE.

- Demanem un pronunciament del Consell Escolar Valencià contrari al contingut dels esmentats decrets.

- Demanem un compromís dels partits polítics per defensar l'equilibri curricular d'ambdues llengües, tendent a assolir un aprenentatge igualment exitós en termes acadèmics i de competència comunicativa, amb la finalitat última de garantir els drets lingüístics de totes i tots els valencians.

"El Ministeri assegura que modificarà els Reials Decrets aprovats inicialment pel Govern espanyol per al desplegament de la LOCE."

"L'equiparació de l'horari curricular dedicat al valencià i al castellà s'ha fet des de 1979 aplicant l'article tercer de la Constitució espanyola."

J. B.

La reunió es va centrar en l'homologació del primer cicle i de la paga de 25 anys

La Comissió de Seguiment del Conveni es reuneix a instàncies de l'STEPV

A instàncies de l'STEPV-Iv, els sindicats van sol·licitar el 18 de febrer a Conselleria la convocatòria d'una reunió de la comissió de seguiment del conveni per tal d'aclarir distints

aspectes pendents. La reunió es va celebrar, finalment, el 7 d'abril, i va comptar amb l'assistència a la reunió del director general de Centres Docents per la importància dels temes.

En primer lloc, es organitzacions sindicals demanen que l'Administració conteste a la proposta unitària dels representants del professorat sobre les plantilles d'Infantil. La proposta consisteix en dotar a les plantilles d'Infantil d'un professor/a més en centres de tres, quatre o cinc unitats, i de dos més en centres de dues o més línies, juntament amb la revisió de les plantilles de Primària. La proposta hauria de tindre efectes des de l'1 de gener de 2003. Educació,

que no ha contestat encara al requeriment sindical, podria fer efectiva la mesura en setembre.

Altre dels temes sobre els que els sindicats demanen atenció específica és l'aplicació de les plantilles de batxillerat, acordades i signades conjuntament des de fa més d'un any per Conselleria i els sindicats, però que no s'han aplicat encara. Davant dels requeriments insistents, l'Administració educativa ha afirmat que està pendent de la resposta d'Hisenda, on s'ha

remés el document de plantilles.

Més complexitat representa la reducció de la jornada lectiva, contemplada en el conveni, un tema sobre el que les patronals que van signar el conveni no volen ni sentir parlar.

Tots aquests temes van quedar posposats perquè la problemàtica de l'homologació de primer i segon cicle d'ESO i l'abonament de la paga de 25 anys per aquest professorat va consumir tota la reunió.

L'homologació retributiva del primer cicle d'ESO es retarda fins que s'aplique a l'ensenyament públic

L'homologació retributiva del professorat del primer cicle d'ESO, que calia aplicar en febrer, es retardarà fins que no s'homologue prèviament als docents dels centres públics segons va informar el director general de centres.

El professorat dels centres públics encara no percep aquestes millores salarials i

tenen paralitzades de moment les negociacions al respecte de l'homologació. S'espera encara un informe d'Hisenda, el que significa que els docents concertats encara tardaran en obtenir l'esmentada homologació.

Cal aclarir que, amb independència del retard en l'abonament del complement retri-

butiu, els seus efectes s'han de retrotraure a l'1 de gener de 2003. L'homologació dels treballadors i treballadores del primer cicle d'ESO no s'incorporarà al salari base, sinó al complement retributiu del País Valencià, perquè aquest concepte afecta al professorat valencià, no al d'altres territoris de l'Estat.

La millora salarial no afecta encara al professorat d'ESO

La nòmina de març ja incorpora la paga de 25 anys

Conselleria ha començat a abonar la paga de 25 anys, però ha deixat fora els treballadors i treballadores amb jornada completa o parcial en el primer cicle d'ESO perquè l'acord signat pels sindicats, patronals i Administració específica que una vegada abonada la paga segons el salari vigent, no podrà reclamar-se amb posterioritat dife-

rències per increment dels salaris o per venciment d'un nou quinquenni.

Això significa que si es pagava al professorat del primer cicle d'ESO, com que encara no estan homologats, perdrien el dret a reclamar l'homologació en el moment de produir-se. D'altra banda, no es podrà cobrar l'homologació fins que els docents de

pública no ho facen abans.

A l'hora de tancament de l'edició encara no està resolta la negociació, però la Comissió de seguiment del 15 d'abril podria trobar una solució satisfactòria, encara que les posicions de partida estan molt enfrontades.

Rebreu més informació després de la pròxima reunió.

La patronal obstaculitza l'acord a Madrid sobre la revisió de les taules salarials del 2003

El passat 27 de febrer va tenir lloc a Madrid la segona reunió per revisar les taules salarials del 2003 del conveni de concertada. En aquesta ocasió, les patronals van insistir en la seva proposta d'augment del 2% que no recull l'augment d'un 2% dels triennis als treballadors i treballadores de trams no concertats (PAS, batxillerat no concertat, infantil no concertat...).

Després de la intervenció dels sindicats, les patronals accediren a augmentar en un 2% els triennis per al PAS, però no es pronunciaren sobre la resta de treballadors i treballadores.

D'altra banda, els sindicats insistírem en què el percentatge d'augment en els nivells no concertats fóra major, a la vegada que proposarem la inclusió d'una clàusula de revisió salarial. Les patronals es negaren a la inclusió d'aquesta clàusula a causa de l'esforç que s'ha fet en els darrers 5 anys en aquest tram.

En la reunió del 5 de març les patronals reclamen dels sindicats les seues propostes per escrit, cosa que no s'entén perquè ja estan explicitades i recollides en les actes de les primeres reunions. Cal recordar que les patronals tampoc han lliurat per escrit les seves reivindicacions.

D'altra banda, les patronals es negaren novament a la inclusió de la clàusula de revisió salarial en els trams no concertats.

En la reunió del 21 de març, les coses no avancen pràcticament res i les patronals es mantenen en la seua negativa d'augmentar un 4% al personal docent de batxillerat i un 2% en l'antiguitat associada al plus de residència. Referent al PAS es neguen al plus de residència i a la creació d'un complement. En quant als centres residencials es neguen a un augment del 2% en salari base i en antiguitat.

En la reunió del 27 de març les coses no milloraren i s'obri la possibilitat de redactar una carta conjunta de tots els sindicats per adreçar-se a la ministra. De moment aquesta proposta no està tancada i falta encara consensuar el redactat de la mateixa.

Ens trobem, doncs, davant d'unes negociacions que de moment sembla que van per a llarg.

Els increments acordats per a 2003 s'han abonat en la nòmina de març

En el darrer All-i-oli, publicarem que en la nòmina de febrer la Conselleria aplicaria l'acord sobre retribucions signat pels sindicats i les patronals tal i com la pròpia Conselleria ens va dir. Després ens comunicà que no seria possible actualitzar la nòmina en febrer.

Finalment com heu comprovat, l'actualització s'ha donat en la nòmina del mes de març.

Les noves taules salarials corresponents a l'any 2003 son les següents:

Cal recordar que aquest

acord afecta al personal docent concertat, al complementari d'Educació Especial i al personal d'Administració i Serveis (sols en el que respecta al complement retributiu del País Valencià).

A més, el professorat concertat veurà incrementat en un 2% l'import dels triennis, el complement d'antiguitat, els complements de càrrec i els respectius triennis.

També cal recordar que s'han cobrat els endarreriments corresponents als mesos de gener i febrer.

PERSONAL DOCENT DE NIVELLS CONCERTATS

Categoria	Salari base	ComplementPV	Increment respecte 2002
Preescolar/Infantil, E. Primària i E. Especial (integrat)	1.326,57	252,090	49,86
1r Cicle ESO	1.326,57	498,04	295,81
2n Cicle ESO, COU, Batxillerat (LOGSE), FPII, FPE Grau Mitjà/Grau Superior	1.557,80	266,81	54,66

PERSONAL COMPLEMENTARI D'EDUCACIÓ ESPECIAL

Categoria	Salari base	ComplementPV	Increment respecte 2002
Logopeda	1.326,57	252,090	49,86
Educador/a	1.012,82	137,75	22,56
Cuidador/a	743,16	407,41	22,56
Fisioterapeuta	1.326,57	175,27	29,52

PERSONAL NO DOCENT

Categoria	ComplementPV	Increment respecte 2002
Personal d'administració i serveis	93,99	20,21

NATURA VALENCIANA

L'ametler

Joan V. Albero

Si la Candelaria flora
L'hivern ja està fora
... i si no flora
ni dins ni fora.

Vet aquí una dita popular en referència directa a l'ametler (*Prunus dulcis=Prunus amygdalus*), planta de la família de les rosàcies amplament conreada al País Valencià, les Illes i la Catalunya mediterrània. Aquest refrany denota la floració primerenca de l'ametler; així doncs, el fet que les flors apareguen abans que les fulles el fa molt sensible a les gelades tardanes per la qual cosa no li convenen els climes d'hivern fred.

El gènere *Prunus*, un dels més importants i diversificats de les rosàcies, es troba representat a les nostres terres per arbres fruiters tan importants com l'albercoquer (*P. armeniaca*), la bresquillera o presseguer (*P. pérsica*), el cirer (*P. avium*), derivats la majoria de la prunera (*P. doméstica*) i procedents tots ells del Pròxim Orient, com el seu nom ens indica; a més tenim un arbust autòcton propi de les bardisses, l'aranyoner (*P. spinosa*). Tots aquests *Prunus* ens donen fruits -drupes- grossos i molt sucosos, excepte l'ametler, que a diferència dels seus congèneres dona drupes de carn eixuta i corretjosa no comestible, aprofitant-se, pel contrari, les llavors greixoses i nutritives, les ametles.

Bones per a menjar-les crues o torrades, les ametles intervenen en moltes salses i en nombrosos dolços (massapà, torró...). En podem preparar des d'una orxata refrescant fins un oli per a usos medicinals o cosmètics; però haurem d'anar en compte si mengem ametles amargues per la seua riquesa en amigdalina, un glucòsid que en arribar a l'estómac produeix àcid cianhídric, potent tòxic que a determinades concentracions pot produir problemes greus (10 ametles) i doblant aquesta quantitat, fins i tot la mort. Sort que la forta amargor n'és un bon dissuasori.

*La Candelaria se celebra 40 dies després de Nadal

www.intersindical.org/stepv

Les Normes del 32 compleixen 70 anys

Ramon París

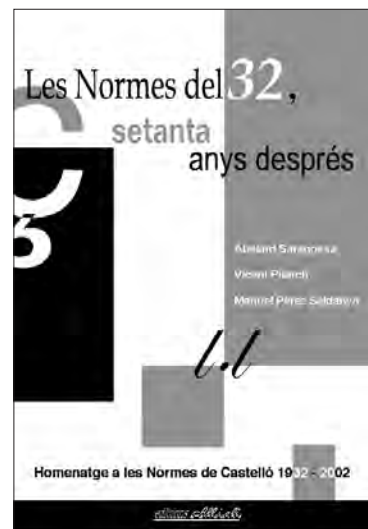
Joan Fuster escrivia l'any 1982, sobre l'aplec que commemorava el cinquantenari de les Normes del 32: "A Castelló de la Plana vam celebrar un acte multitudinari d'afirmació ortogràfica. Uns quants milers de persones, posem-n'hi vint, potser més, van respondre a la convocatòria. Es tractava de commemorar el cinquantenari de les Normes de Castelló, és a dir, de la firma col·lectiva d'un compromís entre intel·lectuals i institucions per assumir les regles de l'Institut. L'episodi podria semblar desorbitat: per important que sigui una ortografia -i ho és molt-, un observador remot estaria en el dret de creure que el lloc adequat no hauria de ser una plaça de toros ni que l'assistència sobrepassés una reduïda clientela acadèmica. Però no. En el context actual del País Valencià, les coses -o unes certes coses- prenen diàriament una significació excitada."

Han passat vint anys d'aquella històrica trobada a Castelló de la Plana; i si encara ens és necessari recordar aquell fet tan cabdal de l'any 1932 per a la modernització del País Valencià és perquè alguna cosa

actualment no acaba de funcionar en la societat valenciana. Enguany passat, s'ha commemorat els setanta anys de la signatura de les bases d'unificació ortogràfica. Set dècades no és poca cosa per a la consolidació de la normativa lingüística, malgrat les vicissituds polítiques i socials viscudes. Aquestes circumstàncies adverses a hores d'ara no són del tot esvaïdes. Per això, diverses institucions i entitats del país han engegat iniciatives destinades a reflexionar i a difondre l'enorme significació històrica que va suposar aquell acte de concòrdia ortogràfica i els entrebancs fins ara patits.

Entre les entitats que han destacat figura la felicitat de l'STEPV-IV, que a través d'edicions Alliolí, ha publicat el títol Les normes del 32, setanta anys després. Homenatge a les Normes de Castelló. En el volum, coordinat per Julià-Vicent Rey, intervien tres especialistes que aborden des d'angles diversos la notable transcendència social de les Normes de Castelló.

Abelard Saragossà, professor de la Universitat de València, refle-

xiona sobre les Normes des d'una perspectiva històrica i subratlla el desig, per part dels escriptors, de disposar d'un codi escrit estable, davant del caos ortogràfic que regnava, i la consciència per als protagonistes, que avalaven amb la seua signatura l'ortografia de l'Institut, de la passa tan transcendental que aquell fet suposava per a la societat valenciana. Vicent Pitarch, membre de l'Institut Interuniversitari de

Filologia València i de l'Institut d'Estudis Catalans, i un dels intel·lectuals més solvents del país, gran divulgador de la gran significació de les Normes, posa l'èmfasi, en el seu article, sobre el projecte de modernitat que comportava per al País Valencià dotar-se d'un sistema lingüístic actual i funcional que situara la societat dins els paràmetres del món occidental. Per la seua part, Manuel Pérez Saldanya, professor de la Universitat de València i un dels lingüistes més acreditats i reconeguts de casa nostra, expressa que les Normes de Castelló suposen un compromís per la modernitat i una garantia per al futur de la llengua. Per a aquest estudiós, les normes més que un punt de partida són la culminació d'un procés cívic, un punt d'arribada i de convergència per a totes les terres de parla catalana.

Es tracta, en definitiva, d'un llibre de seixanta-quatre pàgines que il·lustra uns dels episodis clau per a la construcció del futur del País Valencià i que edicions Alliolí posa a les nostres mans. Bona lectura.

Navegador d'EducaRed per a usos educatius

Aquest exemplar de All-i-Oli va acompanyat, en el cas dels centres, d'un CD amb l'última versió del navegador de EducaRed en diferents llengües. L'afiliació el trobarà dins del llibre "25 anys d'STEs".

El programa EducaRed

El programa EducaRed està impulsat per la Fundació Telefònica i organitzacions del món educatiu com ara Associacions professionals, Confederacions de pares i mares i Sindicats, entre les quals es troba la Confederació d'STEs.

Aquest programa s'orienta també a l'exploració, experimen-

tació i posada en pràctica de forma generalitzada d'aquelles metodologies que alhora que incorporen nous usos de la xarxa i els serveis suposen innovacions pedagògiques i noves formes d'actuació en la Societat del Coneixement, amb especial aprofitament de la interactivitat, deslocalització i ensenyament virtual.

El programa acull tot tipus de centres públics, privats i concertats. Per a més informació: www.educared.net

El navegador

Amb l'objectiu d'apropar les tecnologies de la comunicació i la informació al món educatiu, EducaRed ha dissenyat un pro-

grama que permet al professorat aprofitar els recursos disponibles en Internet per a facilitar la seua tasca pedagògica.

Les principals funcions del Navegador són gestionar els accessos dels alumnes a la Xarxa, proporcionar una navegació guiada i segura, i la possibilitat de crear unitats didàctiques *on line*.

El Navegador de EducaRed és una potent eina que permet gestionar la navegació de l'alumnat, orientant-la cap als seus propis objectius curriculars, com són:

- Introduir les noves tecnologies en el funcionament habitual de la classe.
- Conduir la navegació dels alumnes. El professorat té el control i coneixement de les pàgines

que els alumnes estiguen visitant i el contingut que hi ha en elles, evitant la dispersió de l'atenció.

- Presentar la informació de manera atractiva i innovadora.

- Estructurar la informació en unitats didàctiques. Poden incloure's explicacions, imatges i dibuixos, a banda de les pàgines que calga que l'alumnat visite per a completar els continguts.

- Compartir materials amb altres professors i professors d'altres centres.

ATENCIÓ: Per activar el Navegador cal disposar d'un codi de sèrie i una contrassenya, que trobareu en el disc.

Més informació sobre la seua instal·lació i ús en: www.educared.net/webnavegador

E N X @ R X A T S

Albert Sansano

Congrés d'educació a Internet

CIVE és una conferència anual sobre educació organitzada a la plataforma Internet per CiberEduca.com i l'Escola de Formació en Mitjans Didàctics. El congrés, que se celebra de l'1 a l'11 d'abril, pretén representar tant a educadors i organitzacions i institucions educatives interessades en la creació i dis-

cussió d'una base de coneixements relacionada amb l'educació i les tecnologies de la informació aplicades a l'educació. L'objectiu principal de CIVE 2003 és convertir-se en punt de trobada internacional de professionals de l'educació i la psicologia educativa utilitzant com a suport les eines d'Internet. El fòrum pretén: incrementar els continguts de qualitat específics de l'educació i la psicologia educativa en Internet; mantenir una via de comunicació útil entre el professorat interessat, sense límits de fronteres; estimular la utilització d'Internet i traslladar a aquest mitjà electrònic els continguts d'altres reunions presencials de tots els nivells.

<http://www.cibereduca.com/cive/cive2003.htm>

E-leuis.net

L'equip e-leuis.net està format per cinc dones i la seua força procedeix de les seues dues característiques principals: la diversitat professional (educació, salut, periodisme, dret, comunicació i audiovisuals) i la coherència en els valors (equitat, participació, col·laboració).

E-leuis.net té com principal objectiu crear una comunitat virtual orientada als diferents segments de dones usuàries d'Internet.

Es tracta d'una empresa menuda, jove i innovadora que vol promocionar la Societat de la Informació mitjançant la creació d'un parc d'empreses i l'oferiment d'informació, formació, investigació i assessoria.

Les diferents seccions del seu web (assessoria, jurídica, salut, ocupació, cyberfeminisme, teatre, cinema, etc.) són una font d'informació i consulta ben interessant des d'una perspectiva feminista.

<http://www.e-leuis.net/>

CANAL 9

Per una televisió educativa, pública i valenciana

Els experts en educació i comunicació afirmen que la televisió compta amb importants recursos per a educar i influir positivament en la infància i la joventut, però que està sent desaprovechada. La televisió pública valenciana mai no s'ha caracteritzat per impulsar iniciatives que exploren el potencial educatiu del mitjà. Malauradament, en les decisions dels directius de Televisió Valenciana ha pesat més la dinàmica de mercat o el simple desinterés que la voluntat d'ofrir qualitat en la programació dirigida als més joves. Això ha fet que, per exemple, les franges infantils i juvenils de la cadena estiguen desbordants de publicitat, explícita o encoberta, i, el que és pitjor, que l'anomenada "producció pròpia" siga sempre sacrificada per abaratir costos.

Canal 9 no és un model de televisió intel·ligent ni aposta per un projecte educatiu compromés i de servei públic. Aquesta televisió necessitaria un viratge radical en la programació per a incorporar-hi criteris sòlids que optimitzaren el potencial formatiu i socialitzador de la televisió. Es tractaria d'introduir-hi continguts de qualitat, que posaren en primer pla la realitat immediata de les valencianes i els valencians i que fomentaren els valors d'educació ciutadana. No és demanar massa: simplement, que es fomenten els valors que el nostre propi sistema educatiu proclama i que la televisió pública està obligada a respectar i fomentar.

Però s'han desaprovechats massa oportunitats i ara, en un nou pas avant, el Govern de la Generalitat pretén dilapidar i posar a la venda la televisió que paguem entre tots. Si l'o-

peració finalment es consuma, s'esfumarien de manera irremediable les possibilitats educatives del mitjà per als estudiants i per a tota la població infantil i juvenil. Serien precisament les audiències joves les més perjudicades en aquest desfici, perquè Televisió Valenciana podria esdevindre encara, només si manté el seu caràcter públic, un excel·lent instrument educatiu arrelat i modern. Amb la privatització de Canal 9 tota la comunitat educativa perdria un recurs de primera magnitud per a encarar els importants reptes educatius del nou segle.

Però encara som a temps d'impedir-ho participant activament en la resposta ciutadana i signant de manera individual i col·lectiva el manifest unitari de la Plataforma "Per una Radiotelevisió pública al servei de la ciutadania i de la

democràcia". En el futur de Televisió Valenciana tota la comunitat educativa ens hi juguem molt.

MODEL D'ESCRIT D'ADHESIÓ DELS CLAUSTRES

El claustre del professorat de _____ (nom del centre) d _____ (localitat) reunit el dia _____ de _____ de 2003, manifesta la seua adhesió al Manifest PER UNA RADIOTELEVISIÓ PÚBLICA AL SERVEI DE LA CIUTADANIA I LA DEMOCRÀCIA.

Les adhesions al manifest es poden enviar a:
 INTERSINDICAL VALENCIANA
 C/ Juan de Mena, 18
 46008 València
 Fax 96 392 43 34
 stepv@intersindical.org

MANIFEST

Per una Radiotelevisió pública al servei de la ciutadania i la democràcia

Les organitzacions polítiques, sindicals, professionals i socials i els ciutadans i ciutadanes que a títol individual

signen aquest manifest considerem imprescindible reforçar el paper dels mitjans audiovisuals públics, ja que són eines fonamentals de la democràcia informativa. Per això, reclamem a les direccions d'aquests mitjans que no siguen partidistes i que no posen cap altra fidelitat per davant del compromís amb tota la societat.

Volem uns mitjans audiovisuals públics de qualitat, que justifiquen la inversió que la societat fa en ells, que reflecteixen la pluralitat social, compromesos amb la realitat, allunyats de l'obsessió per l'audiència, que garanteixen la llibertat d'expressió, la participació i el dret de la ciutadania a rebre informació lliure i veraç.

Reclamem que els mecanismes de promoció professionals siguen la dedicació, la preparació i la vàlua, i que es desteren les depuracions o marginacions per qüestions ideològiques i partidistes. Els mitjans audiovisuals públics no poden estar al servei del Govern i de les administracions.

Per això, és imprescindible buscar immediatament fórmules de consens parlamentari per a l'elecció de les persones que estiguen al capdavant dels mitjans de comunicació públics i encetar el procés de creació d'una autoritat independent del poder polític que controle aquests mitjans. Defensem un model d'organisme a l'estil dels que ja funcionen a tota la Unió Europea, que siga la màxima autoritat en tot el que faça referència als mitjans audiovisuals en l'àmbit del País Valencià i que vetle pel compliment de les lleis en vigor.

Proposem que la composició d'aquest organisme siga escollida, per majoria qualificada, per les Corts Valencianes entre professionals de reconegut prestigi en el camp dels mitjans de comunicació, i que els càrrecs tinguen un mandat superior a la durada d'una legislatura i siguen incompatibles amb qualsevol altre treball. Els principis que regirien la tasca d'aquest consell audiovisual serien els d'assegurar

la veracitat i el pluralisme informatiu, la promoció del valencià, la protecció de la infància i la joventut, vetlar

per la no discriminació per raons de sexe, raça o creences, i la defensa dels valors constitucionals davant les conductes que atempten contra la dignitat de les persones. A causa de l'incompliment d'aquests preceptes i davant la inobservància dels manaments recollits en les lleis, l'organisme que proposem hauria de tenir una àmplia capacitat sancionadora.

Conscients del nostre compromís cívic, però també segurs de fer part d'una societat que tindrà el futur que es guanya, fem arribar aquest manifest a tota la ciutadania del País Valencià perquè siga políticament discutit, en el més noble sentit del terme, tant per les ciutadanes i ciutadans com en les instàncies institucionals que els representen. Una discussió més necessària, si cap, ara que el Partit Popular intenta privatitzar RTVV en lloc d'aprofundir en el seu caràcter públic.

Més informació sobre la campanya:
www.rtvvpublica.info

Escola Valenciana convoca
 17 festes per la llengua

El suport al manifest 'Compromís pel valencià' protagonitza les Trobades de 2003

Les Trobades que cada any organitzen les 21 entitats que integren la Federació Escola Valenciana, i que congreguen desenes de milers de persones a les distintes comarques, segueixen celebrant-se a les 17 seues repartides de Nord a Sud de la geografia valenciana. Enguany, totes aquestes Festes per la llengua, que van començar el 5 d'abril i finalitzaran el 7 de juny, tenen un motiu central de reivindicació, com és el suport a les mesures presents al manifest *Compromís per la llengua*, a més del rebuig a la invasió de l'Iraq, a la Llei de Qualitat i a la privatització d'RTVV.

Com és sabut, el 22 de novembre de 2002, els partits, sindicats, entitats cíviques, culturals i acadèmiques vam signar el *Compromís per la llengua*. Per això, considerem que és urgent adoptar una sèrie de mesures perquè el valencià tinga un ple ús dins de la nostra societat i es convertisca en un element de cohesió i d'identificació col·lectiva.

L'anàlisi de la realitat valenciana que inspira aquest document es basa en el dictamen aprovat pel Consell Valencià de Cultura (13 de juliol de 1998), en autoritzats estudis sociolingüístics, en els pronunciaments de la Mesa per l'Ensenyament en Valencià i en la legislació que empara els drets lingüístics.

A partir d'aquesta anàlisi, considerem que tant a les Balears i a Catalunya, dins del nostre àmbit lingüístic, com al País Basc, a Navarra i a Galícia, les respectives llengües pròpies tenen millor tracte que el valencià a casa nostra. Cada dia més, el valencià perd presència en la vida pública, sobretot perquè els poders polítics han abandonat les seues responsabilitats.

Les mesures que conformen aquest compromís són pragmàtiques i realistes, i incideixen en la realitat diària dels ciutadans. Així mateix, tenen en compte els canvis que el País Valencià ha experimentat amb la introducció de les noves tecnologies, l'arribada constant de població amb altres llengües, la presència dels mitjans de comunicació sobretot en castellà i anglès, etc.

Davant d'aquests canvis, el valencià es troba indefens i si no adoptem mesures per assegurar-ne l'ús social es degradarà formalment i es convertirà en un instrument de comunicació residual. Per això, proposem l'adhesió al manifest *Compromís per la llengua*.

Més informació a la web de la Federació Escola Valenciana:
www.fev.org

Pròximes trobades:
11 de maig: València - **L'Horta**.
7 de juny: L'Orxa - **L'Alcoià - El Comtat**.
15 de juny: Albocàsser/Sant Pau - **Maestrat-Els Ports**.

Paraules contra la guerra

Rafa Miralles
No es pot comprendre la complexitat del món veient la televisió. Els telenoticiaris, saturats d'imatges i presentats com un espectacle visual, estan orfes de veus, contextos i anàlisis.

Per a construir autèntic pensament, cal acostar-se a la paraula i endinsar-se en les pàgines dels llibres. La indignació per la invasió i la guerra de l'Iraq pot ser un bon pretext per a la lectura d'alguns textos que ens ajuden a com-

prendre els orígens dels conflictes i la seua construcció mediàtica. Aquesta alfabetització escolar, sempre ajornada, és encara més necessària que mai. Ací n'hi ha una bona mostra per obrir el camí en aquesta direcció.

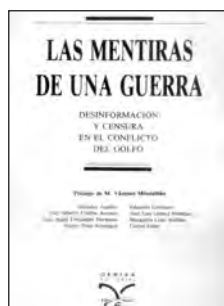
Eduardo Giordano
LAS GUERRAS DEL PETRÓLEO. Geopolítica, economía y conflicto
Icaria, Barcelona 2002. 189 pp.

El director de la prestigiosa revista de comunicació *Voces y Culturas*, aborda en aquest treball la manipulació en el mercat internacional dels preus dels hidrocarburs mitjançant estratègies geopolítiques consistents a promoure agressions i guerres contra els països productors de petroli. Avui és un secret a veus que al rerefons de la guerra contra l'Iraq hi ha sobretot el desig de controlar l'or negre iraquí. Però no és la primera ocasió en què l'estratègia de controlar els països productors de cru s'ha dut a terme. Per recordar-ho, Eduardo Giordano planteja en *Las guerras del petróleo* una lúcida i completa anàlisi que insereix l'actual conflicte bèl·lic dins d'un marc econòmic i polític general que explica les posicions dels EUA i de les principals potències mundials.

Paco Lobatón (Coord.)
LA TELEVISIÓN EN TIEMPOS DE GUERRA.
Gedisa, Barcelona 2002. 220 pp.

L'atemptat contra les Torres Bessones de Nova York va desencadenar una allau d'interpretacions per part d'analistes i comunicadors que tenien la responsabilitat de transmetre i interpretar "en directe" el que estava passant, sense temps per a meditar o investigar. Calia donar la primícia, aconseguir la màxima audiència amb les imatges més espectaculars, encara que, al mateix temps, als Estats Units la política s'imposava i obligava a callar o a censurar determinades imatges. En aquestes pàgines escriuen directores de televisions espanyoles i autonòmiques, de la CNN i d'Al-Jazira, junt amb pensadors (Noam Chomsky, Ignacio Ramonet), ambaixadors de països del Pròxim Orient, militars, magistrats i professors universitaris.

Aurtoria compartida
LAS MENTIRAS DE UNA GUERRA
Deriva, Barcelona 1991. 181 pp.

Han transcorregut 12 anys des de la seua publicació, però el pas del temps ha fet que aquest llibre siga encara més necessari. *Las mentiras de una guerra* reflexiona sobre com s'elabora la informació i analitza l'absència de rigor, els condicionants de tota mena, els interessos polítics i econòmics i les estratègies que influeixen cada dia sobre les redaccions de diaris, emissores de ràdio i canals de televisió, amb el resultat d'una informació poc veraç. En aquest sentit, el que va passar amb l'anterior Guerra del Golf no va ser més que una repetició, encara que corregida i augmentada, del que es fa habitualment. És una obra col·lectiva en què intervenen, entre altres, Vicenç Fisas, Josep Lluís Gómez Mompert o Eduardo Giordano. El pròleg és de Manuel Vázquez Montalbán.

Aurtoria compartida
SUR Y COMUNICACIÓN
Icaria-Medicus Mundi, Barcelona 1999. 180 pp.

Amb l'objectiu de promoure la reflexió i el debat sobre el tipus d'informació que els mitjans de comunicació occidentals ofereixen sobre els països del Sud, l'ONG Medicus Mundi va requerir a distintes persones, periodistes i experts que exposaren els seus punts de vista. Ignacio Ramonet, Enrique Bustamante, Carlos Zeller, Alfonso Armada, Gervasio Sánchez, Mariano Aguirre, Dris Busief són alguns dels autors que van acceptar la invitació. Els autors mostren com l'espectacularització i el negoci informatiu incideixen de manera molt negativa quan s'apliquen a la realitat dels pobles empobrits del món, encara que també s'hi mostra una altra manera de practicar la comunicació humana, més participativa i democràtica.

Aurtoria compartida
NO A LA GUERRA. Les raons contra l'atac a l'Iraq
Ara llibres, Barcelona 2003. 168 pp.

Escrit abans de la invasió de l'Iraq, Maruja Torres diu que és "un llibre elaborat amb urgència però sense precipitació. Amb oportunitat però sense oportunisme. Un llibre que reflexiona, i la seua reflexió, com l'esperit que l'ha fet possible, flueix cap a qui el llegeix, l'alimenta". Hi escriuen periodistes amb experiència en la cobertura informativa de conflictes internacionals, com Manuel Leguineche, Alfonso Armada, Ferran Sales o el valencià Vicent Partal, director de Vilaweb. Els informadors no són només notaris de la realitat, sinó que la seua responsabilitat social comporta l'acostament a les víctimes i la recerca i la identificació de les causes i els culpables de les guerres: aquesta és la filosofia que presideix la intenció del llibre.

Xavier Obach
EL TRATAMIENTO DE LA INFORMACIÓN Y OTRAS FÁBULAS
Anaya, Madrid 1997. 240 pp.

Aquest llibre vol contribuir a un esforç comú a favor d'una lectura crítica de la televisió. Xavier Obach, professional amb una amplíssima experiència en el mitjà, ex-director del programa *Testigo directo*, de TVE, se centra en els programes informatius i ofereix instruments i criteris per a enfrontar-se a la xicoteta pantalla amb una actitud crítica i constructiva alhora, convençut que "només serà possible una televisió millor quan un públic més dotat de recursos per a avaluar la qualitat de l'oferta eleve les seues pautes d'exigència en relació amb la demanda educativa". Obach relata en primera persona distintes experiències d'interès en les quals despulla estratègies de dubtosa moralitat practicades per reconeguts professionals.

Ignacio Ramonet
LA TIRANÍA DE LA COMUNICACIÓN
Temas de Debate, Madrid 1998. 222 pp.

Ignacio Ramonet dirigeix el mensual *Le Monde Diplomatique* (hi ha edició impresa en castellà i digital en català) i en aquest llibre explica com en aquesta era d'alienació, en els temps de la cultura global i dels missatges a escala planetària, les tecnologies de la comunicació juguen, més que mai, un paper ideològic de primer ordre. Dos capítols estudien particularment la batalla Nord-Sud en la informació i la cobertura periodística de les guerres: "Una guerra no sólo se gana en el campo de batalla, sino también cuando se conquista el corazón de la población, que construye la retaguardia. De aquí que las guerras mediáticas hayan cobrado tanta importancia con el tiempo (...), para que la opinión pública apoye este tipo de combate".

Aurtoria compartida
LA ALDEA BABEL. Medios de comunicación y relaciones Norte-Sur
Intermón-Deriva, Barcelona 1994. 160 pp.

Una de les revolucions més importants del segle XX ha estat la revolució mediàtica. Les noves tecnologies de la informació i la comunicació han fet caure les barreres de l'espai i del temps i han permès contemplar el planeta com una aldea global on la humanitat sembla compartir idèntica informació i objectius. Però, l'aldea global és babilònica i la muralla que separa el Nord del Sud no deixa de créixer. Set autoritats en temes de comunicació reflexionen en aquest llibre sobre les dificultats d'informar, els processos de selecció de notícies o les funcions de les agències de premsa. Es repassa la història dels projectes de comunicació Nord-Sud i es parla també de la formació de consciències personals i col·lectives a través dels mitjans.

Xavier Giró
LA PRENSA I EL SUD. Informació, reptes i esquerdes. Mostres de recerca, materials d'aprenentatge
Solc, Barcelona 1999. 180 pp.

Com afirma el conegut pacifista Rafael Grassa en el pròleg, "el grup destinatari bàsic de l'educació per al desenvolupament hauria de ser la població adulta, els mitjans de comunicació tenen un paper i importància cabdal... perquè conèixer bé les relacions Nord-Sud és un requisit per canviar-les". Xavier Giró, periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, ha coordinat els treballs reunits en aquest volum (Àfrica, Algèria, Israel-Palestina, Txetxènia, Cuba, la Xina, ONGD) pensant en la formació de persones compromeses amb la pau i la solidaritat, interessades en "una informació no banal, profunda, compromesa amb els drets humans i la recerca honesta de la veritat".

Joan Ferrés (Coord.)
COM VEURE LA TV? (Relats de ficció. Els informatius. La publicitat)
Consell de l'Audiovisual de Catalunya, Barcelona 1994.

Ens trobem davant d'un conjunt de materials de gran ajuda per a qualsevol docent que pretenga acostar l'alumnat a la comprensió dels missatges audiovisuals. Els autors, amb una consolidada trajectòria en el camp de la formació, ens ofereixen tres volums i tres cintes de vídeo que contribueixen a ensenyar a veure televisió, una assignatura encara pendent del sistema educatiu. Com indica Xavier Obach, autor de la guia sobre els programes informatius, s'intenta justificar "l'abast de la ignorància en la qual viuen els que han dimitit de l'esforç que suposa diversificar les fonts de notícies i desconfiar d'aquells que ens ofereixen tot en safata de plata. Les activitats estan pensades específicament per als estudiants de Secundària.

ESCRIT AHIR

"Alacant, 30.000 pieds noirs"

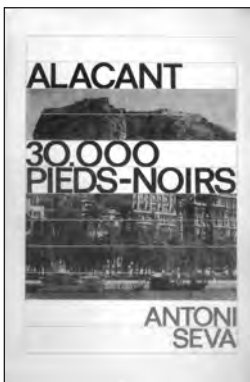
Ferran Pastor

Fa uns quatre o cinc anys que hi ha presència alacantina amb cara i ulls a la Fira del Llibre Antic i d'Ocasió de València. La llibreria Voviscum exhibeix un ben dotat fons sobre la ciutat d'Alacant i el sud més estricte del país. Aquest fons i l'extensa bibliografia que clou la *Historia de Alicante* publicada pel diari *Información*, m'han confirmat una vella sensació: ¡Què poc sabem de la ciutat d'Alacant! En mostrar-li l'esborrany d'aquest article, M.ª Ángeles, la propietària, no ha compartit la meua apreciació: "El libro alicantino tiene aquí buena acogida y se vende; la supuesta rivalidad entre las dos ciudades no nos perjudica en este aspecto".

El meu neguit, però, m'ha esperonat a redactar aquests apunts per a tractar de rescatar el que de positiu s'ha fet per conèixer la ciutat d'Alacant, des d'una perspectiva editorial de València -o Barcelona- estant.

Ens remuntarem només a la primera postguerra. Les editorials Torre, Sicània, Lletres Valencianes i Publicacions de Lo Rat Penat no saberen o pogueren dedicar cap llibre a Alacant. La cosa no seria fàcil perquè editorials posteriors com l'Estel, Garbí

o Gorg tampoc ho feren. De fet, el gel el trencà la revista *Sicània* publicant de manera regular una crònica de la ciutat signada per Domingo Carratalá. No serà fins el 1966 que es publiqui a Barcelona un assaig amb un grau de reflexió sobre el cas d'Alacant homologable al que llavors s'editava als Països Catalans; *Alacant a part*, de J.V. Mateo. El llibre inaugurava una nova actitud -i esforç- del valencianisme sobre la particular problemàtica present i passada de l'antiga Leuka. El següent l'emblemàtic *Alacant, 30.000 pieds noirs* (1968), d'Antoni Seva, que tractava un tema de rabiosa actualitat en aquell temps. *Alicante en el siglo XVIII. Economía de una ciudad portuaria en el Antiguo Régimen i Industrialización y movimiento obrero*. Alicante, 1923-1936, d'Enrique Giménez i Salvador Forner, respectivament, editats per Alfons el Magnànim, representarien l'aportació institucional a aquest corrent. Seguiran una reedició augmentada d'*Alacant a part* (1986), recuperada per 3i4, i *Alacant contra València* (1994), de l'il·lustre poeta i almogàver Emili Rodríguez-Bernabeu publicat per Curial.

Converses sobre literatura infantil i juvenil

Miquel Desclot, Premi Nacional de Literatura Infantil i Juvenil

Gemma Lluch

La seua pàgina www diu que Miquel Desclot va néixer al Clot, Barcelona, el 1952. És poeta, escriptor i traductor. Ha estat professor del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona entre 1975 i 1992, a Bellaterra i Durham (Anglaterra).

De tota la seua obra, volem destacar la que dedica als petits: els llibres de poemes i les històries basades en òperes que poden agradar els nens. Dels primer grups, Oi, Eloi? (Barcelona: La Galera), Bestiolarí de la Clara (Barcelona: Edelvives) o Música, mestre! (Barcelona: Empúries).

Però el llibre que ha rebut el Premi Nacional de Literatura Infantil i Juvenil 2002 és *Més música, mestre!*, editat el 1999 (Barcelona: La Galera). La crítica del grup Rosa Sensat (que podeu llegir a la pàgina www.xtec.es/recursos/lit_inf/index.htm) diu que és un

recull de poesies relacionades amb la música: unes perquè parlen d'instruments, les altres perquè formen part d'una cantata. Hi podem trobar poemes per a cada instrument de l'orquestra, endevinalles, poemes per a instruments poc coneguts, per a instruments de la cobla, i també les cançons de la Cantata que Ros Marbà va compondre per encàrrec del Secretariat de Corals Infantils. Les il·lustracions que complementen el text són de Fina Rifà i el recomanen per a lectors a partir de 8 anys.

Per la xarxa ha corregut el text que Miquel Desclot va llegir el 27 de novembre passat, quan es va inaugurar l'exposició de foment de la lectura del Ministerio de Cultura en la Biblioteca Nacional i que podeu llegir en el número actual de la revista *Faristol*. Voldria extraure alguns fragments d'aquest text que Desclot titula com a "Leer para ser mejores": "A la lectura se llega por el placer, es cierto. Empezamos a leer por placer, y de hecho sería deseable que ese placer no nos abandonara nunca. Pero llega un momento en que el placer en

sí mismo parece insuficiente y hay que plantearse la lectura como una fuente de conocimiento, que a su vez es una nueva fuente de placer. Leer para gozar, leer para conocer, leer para comprender, leer para crecer como ser humano. Eso es dolorosamente necesario en un país donde la lectura todavía parece un lujo prescindible. Un país que no lee es un país inmaduro, un país donde la gente no sabe dialogar porque no sabe comprender, un país donde la gente se echa los trastos a la cabeza por menos de un quítame allá esas pajas."

Del segon grup, que comentàvem al principi, no podem oblidar *La flauta màgica* i *El barber de Sevilla* (Barcelona: La Galera). Els nens podran llegir dues històries fantàstiques que els acostaran al món màgic de l'òpera de Mozart i de Rossini.

I no vull acabar sense recordar una altra part del seu treball: la traducció. De fet, el 1988 va rebre el Premi Nacional de Traducció de literatura infantil per *Versos perversos*, de Roald Dahl (Barcelona: Empúries), un llibre fantàstic.

Gemma.Lluch@uv.es

ESCRIT AVUI

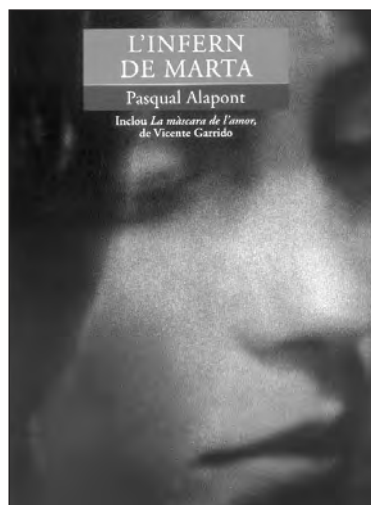
J. Ignacio Aguaded, Julio Cabero **Educar en Red. Internet como recurso para la educación** Aljibe, Málaga 2002. 373 pp.

L'entrada d'Internet a l'aula, amb la consegüent formació tècnica i metodològica, pot servir per a impulsar i canviar les estratègies educatives més tradicionals, afirmen els coordinadors d'aquesta documentada obra coral escrita per un ventall de professionals de l'educació de distints nivells educatius. Cada capítol va acompanyat d'un conjunt d'exercicis i pràctiques que permeten contrastar els plantejaments exposats. Així, la penetració de la Xarxa als centres s'hi analitza des d'una perspectiva genèrica amb dos punts de mira: d'una banda, la tecnologia, les eines de comunicació i producció de materials, i d'altra, l'orientació aplicada amb experiències centrades en distints àrees del currículum.

Jim Cummins **Lenguaje, poder y pedagogía.** Morata - MECD, Madrid 2002. 351 pàgs.

Aquest professor de la Universitat de Toronto és un expert en diversitat cultural i lingüística. En aquestes pàgines planteja que en bona part dels sistemes escolars, on la mobilitat de la població és un fet habitual, els estudiants monolingües i monoculturals són cada vegada més l'excepció que la regla, sobretot en els entorns urbans. Els canvis demogràfics plantegen nous reptes per al professorat, com, per exemple: com ensenyar en contextos culturalment i lingüística diversos; funcionen els programes d'educació bilingüe en zones amb llengües minoritàries.

Pasqual Alapont **L'inferrn de Marta** Bromera, Alzira 2003. 163 pàgs.

Aquest volum és alhora un text literari ple de suspens i un llibre d'autoajuda, una combinació que li confereix moltes possibilitats educatives per tal que les i els joves prenguen consciència sobre la seua capacitat d'evitar relacions amoroses amb persones violentes, una responsabilitat que els correspon d'exercir. Pasqual Alapont relata dues històries: la de Marta, una xica enamorada de la persona equivocada, i també la d'una tendra i consistent amistat. Al text li segueixen les pàgines de *La màscara de l'amor*, escrites per Vicente Garrido, on s'hi analitzen amb intencionalitat didàctica les conductes de risc que qualsevol jove ha d'evitar per no ser víctima de maltractaments físics i psicològics.

Joana Díez Pont (Coord.) **Educació ambiental i mitjans de comunicació. David contra Goliat?** Graó, Barcelona 2002. 104 pp.

Les respostes de professionals, experts, educadors i mitjans permeten plantejar un model interactiu i participatiu de comunicació ambiental basat en un treball conjunt on la societat té una responsabilitat central en el debat ambiental. L'educació ambiental i els mitjans de comunicació mantenen encara visions enfrontades sobre els seus rols en el canvi de comportament social respecte al medi. Mentre els educadors es queixen de la seua feblesa davant del poder dels mitjans per a configurar conductes, els mitjans continuen defensant la màxima de la "informació objectiva". Uns obvien que l'exercici periodístic s'hi insereix en un determinat marc cultural i els altres no poden el·ludir la competència en el mercat de la comunicació.

Autoria compartida **Las tecnologías de la información y de la comunicación en la escuela** Graó, Barcelona 2002. 110 pp.

Les anomenades tecnologies de la informació i la comunicació poden significar per al sistema escolar un revulsiu que afectarà les rutines i les pràctiques a l'aula. Els nou treballs que es presenten en aquesta obra contenen reflexions generals referides als canvis que la societat de la informació pot impulsar a l'escola, els recursos tecnològics necessaris i distintes experiències aplicades en Educació Infantil, Primària i Secundària. Títols com "¿Por qué una computadora en Infantil?", "Taller de cuentos. La informática y los audiovisuales al servicio de la educación" o "El procesador de textos como soporte de aprendizaje en la educación secundaria", en són mostres de l'enfocament adoptat.

Un llibre recorda els orígens i les bases del moviment autònom i unitari

La memòria del sindicalisme assembleari a l'ensenyament

La publicació de *Sindicalismo autónomo y assembleario en la enseñanza. 25 años (y más) de STEs*, llibre que es distribueix de manera gratuïta a totes les persones afiliades, reuneix en una acurada edició els testimonis de sindicalistes que rememoren en més de tres-centes pàgines els primers passos d'un moviment creat arran la convergència de les coordinadores i les lluites dels treballadors i treballadores de l'ensenyament en els primers anys del postfranquisme.

Una aproximació a la història dels STEs, a càrrec de Marta Jiménez i Manuel Marrero, obri una sèrie de 60 col·laboracions, entre les que trobem treballs de qualificades personalitats del món educa-

tiu, com Gonzalo Anaya (professor emèrit de la Universitat de València) o Jaume Carbonell (director de *Cuadernos de Pedagogía*) i destacats sindicalistes valencians en distintes etapes de la història de l'STEPV: Joan Blanco, Assumpció Boix, Pedro Boluda, Melchor Botella, Vicent Esteve, Jaume Martínez, Joan Moliner, Elvira Mondragón, Jaume Muñoz, José Joaquín Pérez, Albert Sansano, Honorat Ros. Com a primícia, ALL-I-OLI reproduceix 1977, text on Elvira Mondragón, activa mestra participant en el moviment assembleari al País Valencià, rememora el debat que va desembocar, fa més d'un quart de segle, en la gestació del nou model sindical.

Sólo hacía dos años que el dictador había muerto postrado en su cama, entubado por todas partes para tratar de conservar, tanto como fuera posible, algún aliento de su mortífera vida. El dictador moría y nosotros resucitábamos, resurgíamos o simplemente surgíamos.

Después de tantos años, salíamos al ágora, a la plaza, rompíamos la clandestinidad y el silencio, y nos manifestábamos públicamente. Aunque nunca habíamos estado muertos, porque no es lo mismo guardar silencio o hablar en voz baja que no tener vida.

La guerra y el triunfo de la barbarie fascista habían incubado el miedo en el corazón de nuestros progenitores, y ese temblor alimentó nuestra infancia.

A principios de los años 70, cuando

"Después de tantos años salíamos al ágora, rompíamos la clandestinidad y el silencio, y nos manifestábamos públicamente."

la Universidad hervía con el Sindicato Democrático de Estudiantes, se produjeron importantes huelgas de profesores y alumnos en los institutos de Enseñanza Media, unas movilizaciones que tuvieron como corolario severas depuraciones en los dos estamentos.

A finales de noviembre de 1975

1977

Elvira Mondragón

una cantidad inusitada de botellas de cava barato se amontonaba en los contenedores de basura. Brindábamos una y otra vez. Pero el miedo persistía. València pudo haber sido una fiesta, pero el horizonte estaba aún cargado de nubarrones oscuros y se imponía prudencia.

En 1976 el sector de la enseñanza privada andaba revuelto, se discutía el convenio. Las asambleas se celebraban en unas iglesias llenas de maestras y maestros. Algo se movía de manera cautelosa y era necesario el abrigo de los templos. Afuera, la Policía esperaba con sus porras en amable recibimiento. La Iglesia, que tanta responsabilidad había tenido en el Alzamiento Nacional, daba cobijo ahora a una incipiente insurrección.

En la enseñanza pública seguimos el ejemplo de nuestros compañeros, aunque no teníamos convenio ni otro pretexto legal que propiciara el encuentro. Algunas personas de la vieja militancia nos coordinamos, pasamos la voz. La pasta estaba sobradamente madura para amasar el pan. Y con premura iniciamos toda una serie de asambleas multitudinarias en la parroquia de Sant Marcel·lí, un templo que se llenaba en cada convocatoria. Discutíamos, aprendíamos a hablar en voz alta y lo hacíamos

ante una asamblea heterogénea. Hasta ese momento habíamos polemizado en *petit comité*, sin levantar la voz. Ahora interveníamos en una iglesia llena a rebosar. Debíamos andar con tiento. Nuestro discurso antifranquista era muy esquemático, muy sintético. Las diversas militancias de la clandestinidad nos habían hecho quizá demasiado simplistas. La realidad era compleja y una reunión tan numerosa de maestras y maestros exigía todo nuestro respeto.

Conjuntamente disfrutábamos de una oportunidad que no podíamos echar a perder. Nos coordinábamos, preparábamos con cuidado el contenido y la forma de las intervenciones, nos repartíamos las tareas, hacíamos autocrítica, avanzábamos. ¡Y tanto que pudimos avanzar! En nuestras intervenciones iniciales, cuando nos reconocíamos como trabajadoras o trabajadores, amplios sectores de la concurrencia se enfurecían, defendiendo su cualidad esencial de funcionarios. Si hablábamos en valenciano, dos o tres filas de bancos eclesiales se vaciaban en el acto. ¡Señor, cuánta paciencia!

Ya teníamos propuestas que hacer, las reivindicaciones estaban listas, pero las autoridades cuestionaban nuestra existencia -"¿Quiénes son

ustedes? ¿A quién representan?"-. La miopía es un mal endémico entre los que detentan el poder. Sabían dónde y cuánta gente estaba reunida, sabían lo que discutíamos y lo que acordábamos y nos enviaban a la Policía. Pero no existíamos.

Luego vinieron las coordinadoras, la elección de representantes provinciales y la responsabilidad de decidir qué hacíamos con todo aquello: el enorme potencial que maestras y maestros, en asamblea, habíamos forjado.

Asociación, colegio profesional o sindicato: tres opciones para mantener la unidad. El colectivo había progresado y se identificaba como parte de la clase trabajadora. Por eso votó "sindicato" por abrumadora mayoría, y también votó "de trabajado-

"Asociación, colegio profesional o sindicato: tres opciones para mantener la unidad. El colectivo votó sindicato por abrumadora mayoría."

res", por si quedaba alguna duda.

Una importante fuerza había nacido para defender los derechos laborales y con la misma intensidad se comprometía a transformar la sociedad desde el ámbito de la educación. A partir de ese momento ya nada sería ajeno a los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza.